

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су оптужени сви ту да не прозивамо редом? Јесу. Од бранилаца, адвокат Здравко Крстић, Градимир Налић, Игор Олујић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, Јасмина Живић, Зорко Борис, Бранко Димић, значи потпуно иста екипа.

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,**
- **пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,**
- **сви оптужени,**
- **те браниоци, адвокати Здравко Крстић, Градимир Налић, Игор Олујић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, Јасмина Живић, Зорко Борис, Бранко Димић, Миодраг Планојевић, Мила Јанковић, Бранислава Фурјановић, Гордана Живановић и Слободан Живковић.**

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Судија само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Обавештавам суд да ће ме замењивати адвокат Бранислава Фурјановић данас после 13 часова и сутра, уз сагласност окривљеног Николајидиса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду је.

Адв. МИЛА ЈАНКОВИЋ: Хвала.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 55 минута, испитивањем оптуженог ЉУБАНА ДЕВЕТАКА.

УДАЉУЈУ СЕ из суднице сви остали оптужени који нису испитани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уведите оптуженог Љубана Деветака овде за говорницу. Добар дан. Да ли је Вама лакше да Ви седите, мислим, ово ће ипак да потраје, немате разлога да не седнете.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хвала Вам на понуди, него хоћу да Вам кажем да јуче када сам се вратио у кавез, од тада па целу ноћ до јутрос, ми није добро, зато осећам потребу да Вам се обратим, овај. Ево молио бих на овај екран да се стави овај документ који сам јуче затекао, као што знате, ја сам био јуче овде, нисам био код лекара. Молио бих стварно да се стави ово на екран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево видимо, нема шта да стављамо сви на екран. Ми смо написали, дали смо налог да Вас прегледају. Иначе пред свако суђење добијамо да је све у реду, здравствено стање.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То је рецепт, госпођо, то није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видим, видим за неке лекове.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То је моја редовна терапија од 1992. године. У почетку када сам притворен, није било у затвору те терапије, па сам добијао као покусни кунић различите лекове и имао сам више од месец дана проблема док докторка није схватила да не могу ниједну замену да трошим која буде у затвору. Па, онда тек када је схватила, овај и донела ми жена те лекове, јер сам врло осетљив на те лекове, посебно хипертензију, аспирин не може да ми се мења са овим андолом, овај, што се тиче циркулације, може бити само «редизор» или «редергин», не може бити «трентал», јер ми одмах буде зло и то по пар дана, овај и докторка је то схватила и једно време је то функционисало. Докторка је сада овај промењена, дошао је доктор, овај сада, и само евентуално у то време се дешавало да ме замоли ако нестане у залихама. Сада како је доктор дошао, то значи пренешено му је нешто, ако Љубане можеш да купиш таблете, имаћеш адекватну заштиту, а ако не можеш да купиш, добићеш оно што ми имамо овде на располагању. Ја не могу да верујем да у овој демократској држави Србији не могу такве јефтине лекове. Ја бих разумео да се ту ради о неким скупоценим лековима, да се не могу обезбедити, него се мора просјачити. То је једно. Друго, у вези исто овај мог здравственог стања, ћу да кажем и следеће: то када ми је позлило, односно када ми је дошло до јаког поремећаја центра за равнотежу, истражни судија ме није уопште озбиљно схватио. Одведен сам на интервенцију лекарке у договору са судијом на ВМА, утврђена је дијагноза подхитно и одређена терапија. Под један, пет дана посебан коктел овај инфузије и након тога овај адекватни лекови, ван тих. Обзиром да ја овај сам касно успоставио телефонску везу са мојом супругом, овај она је

донела само ове накнадне лекове и они су почели да се примењују и мени је поново позлило и зато је то лечење овако дуготрајно и још увек није ни завршено, а овај, и захваљујући надзорнику који је у вечерњим сатима био дежурни, на његову руку практично сам ја завршио поново на ВМА и замолио свог колегу једног, не сећам се презимена тог надзорника, овај да буде у пратњи. Доктори на ВМА чим су погледали мене, питали су овај зашто није адекватна терапија, питали су мене јер сам био на инфузији. Ја сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Деветак, пошто то најбоље да причате лекарима тамо у затвору. Ви мени реците.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја немам, госпођо судија, кога осим Вас да причам, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али Ви мени цабе причате, ја се не разумем у те тегобе. Ви само мени одговорите на питање, да ли се Ви данас осећате способним да учествујете, да ли данас има неких сметњи? Ја нећу инсистирати ако има.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: За сада нарочитих нема, али видећемо у току, нећу да избегавам одговарање, нећу да прекидам овај поступак и ради осталих учесника у поступку, мислим да није у реду да ме нисте до краја саслушали, јер ја када одем код лекара, ја никада нисам сам са лекаром, ваљда се боје да ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, мислим, сада да слушамо ту причу, Ви да ми причате о лековима, о томе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ћу извадити из џепа овај паре, па да ћу дати лекару да ми напише нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суд је дао налог да Вам се изврши комплетан преглед, а иначе смо и раније добијали извештаје, ништа није нам стизало да је нешто алармантно, не бисмо ни одржали претрес.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тај документ што сам Вам сада показао, то за мене исто значи, потпуно исто, као да ми се донесе папир за стално доношење хране, исто то. Ја без тих лекова исто као без хране што нико не може, не могу без тих лекова. Толико су јефтине, зашто се мора стално натурати овај да их ја купујем. Жена ми има врло, врло малу пензију, иако има тридесетпет година радног стажа, значи ли то да она треба да иде од једне до друге, овај хуманитарне организације, да иде, ја ћу је упутити и апелујем са овог места на њу да оде у хрватску амбасаду, јер заслужујем од хрватске амбасаде да ми помогне, како материјално, тако и у снабдевању са лековима, а Вас посебно молим да ми дозволите посету представника хрватске амбасаде, јер ћу је затражити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да наставимо са испитивањем. Сада је на реду адвокат Градимир Налић.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја нисам завршио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте јуче били при крају, сада, сачекаћете, има овде још адвоката. Јуче смо, даћу Вам реч, касније, идемо још са питањима, па ћете Ви доћи на ред. Да ли можемо тако?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Како Ви кажете, биће тако, али не могу да разумем, мислим да ја нисам завршио, па да ме прекинете, а други да настави. Али, ево, ја због здравственог стања, мислим овде само неки предлог да дам или ћу касније дати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даћете касније.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Чак ћу и одустати од питања, ако је здравствено стање овако алармантно, а ја мислим да јесте и ја сам и јуче тај предлог дао, а данас ћу га поновити. Није ствар рутинског прегледа ординирајућег лекара, као у војсци, тако и у затвору и тако даље. Нисмо ми од јуче, знамо какви су то односи. Дакле, они и да хоће људи овде, они не могу, немају, немају, дакле одговарајућу терапију. Видите да инфузију мора да прими притвореник, у конкретном случају мој брањеник на другом месту. Опрема је сјајна овде, али у ЦЗ-у није, у болници није, нажалост није, али зато ја и предлажем да се упути на ВМА на преглед, дакле не на преглед визуелни, него на претрагу и пре свега, на скенер мозга, јер он има проблем у мозгу и отуда долазе сви проблеми ови, овај, видите да он прави екскурзије у свом излагању, губи се, притисак варира и тако даље. Па, шта смо ми урадили ако не дај Боже и тако даље, дакле, ради Вас, ради свих нас, и пре свега њега и његове породице, ја апелујем и молим, како год хоћете то да схватите, предлажем да се, уколико он може данас, колико може, овај, испита и даље, ако не, или по завршетку тог дела или укупног, пошаље, то од Вас зависи, не од тог лекара, на ВМА, дакле на ту претрагу, а посебан предлог ћу имати, не знам сада да ли да га ставим или не, дакле, има и нека друга мера која је приближно, слабија по квалитету и квантитету од овог притвора, он је старији човек, он је болестан човек, исцрпљен човек, ја не видим зашто се не би послао бар на лечење, може и тамо да буде под контролом или да се изрекне нека друга мера, овај, због присуства и тако даље, утолико пре што једна половина је на слободи који одговарају за исто кривично дело, што мени прилаз није никако јасан, јер нема подељених улога, улога је у сумњи. Ми нисмо пресудили, тада бих већ разумео да се неком одреди притвор до правноснажности, а неком не, али у овој фази поступка, сви су у делу, зато и јесте дело овакво како јесте, организовано и тако даље, али неки који су подобни, ја нећу да ширим причу, Тужилаштву или органима који су водили предкривични поступак, па су потписали оно што им је уписано и тако даље, они су на слободи. Ја овим не апелујем да они који су на слободи уђу у притвор. Напротив, ја говорим сада само о конкретном предлогу за мог брањеника, Деветак Љубана. Значи, године, породично стање, здравствено стање, пре свега и под 1-а, дакле, здравствено стање, да

га упутите на претрагу, на преглед, на скенер, на ВМА, коначно имате и такав уговор, чини ми се, ова установа затворска, затворска болница и ВМА; као надгледа је тамо ВМА или не знам некој другој установи, али бих много значило и да се одлучи о мом предлогу за пуштање из притвора и да му се омогући лечење. Разуме се, да то уопште ни за јоту неће имати утицај на ток и вођење овог поступка, напротив, напротив. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Адвокат Градимир Налић.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хоћете да ми вратите овај папир да га дам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Дајте га адвокату мом да да супрузи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли могу да почнем, непосредно да питам. Господине Деветак, ако сте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може само мало гласније, јер не чујем.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: У стању да одговорите на неколико питања, нећу Вас много мучити.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: За сада да, нема проблема.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Прво питање би било, познајете ли Ђуру Антоловића?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Чујте, вероватно да, морате ми рећи име оца или нешто.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Значи, реч је, Антоловић Ђуро, 1949. је годиште.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, да, сећам се.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Сећате се? Он је дао један исказ пред Међународним кривичним трибуналом за гоњење лица одговорних за тешке повреде међународног права на територији бивше Југославије где је говорио, између осталог, о лицима Фрањо Кризманић, кога означава као команданта групе цивилне заштите и Жељко Цирба, председник сеоског Кризног штаба. Ја знам да према до сада нама доступним подацима и Вашем исказу, Ви нисте били у селу Ловас непосредно пред напад на село Ловас, пред ту војну операцију, али овај, просто, да ли су Вам такође и ова лица можда позната и шта знате о томе, да ли је, да кажем, хрватско становништво пре војне операције на село Ловас било такође на одређени начин организовано, што би закључили из ових функција, каква су Ваша била сазнања о томе у време када сте могли да их имате?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли може по реду? Прво, овај Фрањо Кризманић је отац ове што је стално спомињу, овај, девојке те.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Снежане.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Снежане, ради се о једном врло честитом човеку. Ја сам јуче рекао, играо је фантастично фудбал, моја генерација је била заљубљена у њега као фудбалера. Радио је после у

млину, врло коректан. Овај Ђуро иако је близак мени Антоловић, овај по годинама, не познам га и немам толико велико мишљење, добро мишљење као о овоме Кризманићу. Мислим да је био мало ментолац, овај, иза мене две генерације, ишао је у школу, зато што сам ја ишао годинама, иако је млађи мало, ишао сам ја годину дана раније у школу, а што се тиче Цирбе, његову мајку овај познајем, генерација испред мене, удала се у Вуковару, док сам ја још био у «Вутекс»-у за неког, ајде да кажем, Цирбе исто нормално презиме, који је био један картарош, коцкар, једна таква особа, иначе мајка дивна жена. Он је дошао у Ловас, зато што му је покојни дјед направио кућу, буквално тамо, а.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Опростите што Вас прекидам, просто о њиховом том да тако кажем, евентуалном ангажману.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, да, знао сам, био сам информисан и тако даље, да су били велики Хрвати и хтели своју државу, то се подразумева. Ја мислим чак да Фрањо Кризманић, овај, је, да су његови колонизирани у време када су протеране швабе из Ловаса, 1944. године, да је Павелић његове родитеље колонизирао у Ловас, ето. Значи он потиче из тог миљеа, овај, да ли домобранског или усташког, то не могу прецизирати, али сигурно његови родитељи и он као дете мало је дошао у Ловас као насељеник НДХ државе.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Извините, када кажете усташа, шта подразумевате под том речју?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, у усташкој држави постојале су две врсте војске, овај, јер су усташе, ти који су као били нешто агресивни, а ови други домобрани, онолико колико сам ја запамтио, од мог покојног оца који је био, овај, у Седмој банијској, прошао Сутјеску и тако даље и са његовим пријатељима када је причао, слушао, да су они практично били једнаки, једни те исти.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, господине Деветак, да се вратимо мало само, да ли сте знали или касније дошли до одређених сазнања, да ли су ови људи стајали можда на челу ево оваквих организација, какве наводи да јесу, сведок овај Антоловић.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, неспорно је то, барјактар је био овај како се зове Рендулић Адам, а они су били пратиоци, нормално, јер он је био ауторитет, зато што је био директор задруге, зато што је био образованији од њих и Цирба је доста млад, њега стварно дете не познам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја ћу се још једном вратити на овај термин «усташа» и шта је он означавао у време сукоба на просторима бивше Југославије и у колоквијалном језику, да ли је пандам томе била реч «четник»?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Апсолутно не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Мислим да ли су, ево да будем јаснији, да ли је хрватска националистичка штампа и медији Србе, односно да тако кажем, макар наоружани део Срба називала четнике и обрнуто, да ли је српска штампа Хрвате који су ступили у одређене формације да се боре за своју некакву државу и идеју, називало усташама? Ја просто говорим да ли је то тачно да је таква атмосфера, бар ми је памтимо овде из Београда, да ли је владала код Вас таква или још нешто тврђе?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, тврђе је, довољно је ако Вам кажем да није случајно, наравно уз помоћ из Београда, да српски народ се тако брзо наоружао и овај самоорганизовао, јер је то био страх од нових јама, од нових Јасеноваца и тако даље. То је више него сигурно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја сам господине Деветак, када сам Вас питао претходно два пута употребио намерно реч «војна операција», јер то је реч коју сте Ви употребили описујући у свом исказу датом пред истражним судијом, напад на Ловас. Да ли можете да нам мало ближе кажете, зашто сте, имајући у виду и да сте резервни официр и да сте школовани за послове специјалне, да тако кажем, специјалне послове, контраобавештајне, обавештајне, не знам за шта сте школовани, просто, онда сигурно знате да тај термин објасните ближе, зашто сте то рекли, молим Вас?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, чујте, напад, колико ја знам, из школе, колико се сећам, напад подразумева некакав ускочки или хајдучки упад, а операција је нешто што је планирано, а ја тврдим, апсолутно, потпуно по мојим сазнањима и претходним и накнадним и мојим контактима са појединим политичарима овде у Србији, да је апсолутно то била добро испланирана војна операција, а има своју логику већ због тога што је буктао рат у Вуковару. И сада залеђе једне операције коју води, да ли оправдано или не, у то ја не улазим, овај, армија ЈНА, односно Седма република, овај у Вуковару, а залеђе да јој држе усташке снаге, то нема логике никакве, апсолутно то не може нико да оспори.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сам ја добро разумео, да Ви кажете да је требало да се очисти шири простор бојишта Вуковара по Вашем мишљењу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Апсолутно, па нема приче о томе.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, ја просто не браним Тужилаштво, него није злонамерно речено у оптужници, напад на село Ловас. Тужилац је имао у виду вероватно наредбу генерала Лончара у којој се каже, наређујем напад. Ви нисте наређивали никакав напад?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја не, ја не верујем да је у то време Тужилаштво имало у виду ту наредбу овога, како се зове, пуковника Лончара, јер мени је тужилац, ево ту је, већ када је отишао мој адвокат из тих просторија УБИПОК-а, намерно кажем УБИПОК, а не УБПОК, па ћу то објаснити зашто, овај ме замолио, да ли може нешто да ме пита,

па, ме између осталог и питао, што је неко јуче овде питао, откуда толико Хрвата из Ловаса причају о мени, негативно. Наравно, имао је у виду ове изјаве, дате мислим у Вуковару, па ме између осталог питао, је рекао да нажалост, ја сам му рекао, војска је у питању и тако даље, овај, разговор је био врло коректан, без икаквих притисака и он је мени саопштио, нажалост не постоји ни један једини документ од војске. Е сада откуда се накнадно појавио у истрази, ја не знам, тако да је можда и он доведен тада у заблуду, јер децидирано сте тврдили.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, господине Деветак, ја сам ово просто, господине Деветак, Вама је свакако касније Ваш адвокат и у истрази предочена Вам је та наредба потпуковника Лончара, пуковника Лончара.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Пуковника.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта сте Ви, као ето резервни старешина, схватили из те наредбе, шта је наредио то Лончар, сећате ли се?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Оно када сам прочитао, мени је тамо фалила још конкретнија упутства у вези тог чишћења села и о неименовању појединих лица која требају да руководе тим операцијама, тих детаљима, онако оно изгледа апсолутно анархично.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми, да ли сте приметили реченицу, да се очисти село Ловас од нелојалног становништва?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: На то сам и мислио, због тога што није наименован нико ко води такву једну операцију. Шта значи очистити? Значи ићи редом, палити, жарити, убијати, то није ништа конкретизирано.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Господине Деветак, Ви опет због тог Вашег претходног, да тако кажем, знања из војне материје, да ли мислите, односно да ли знате, то треба да се зна, да ли би командант Лончар издао такву наредбу без претходно прикупљених обавештајних података?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, не би смео, не би требало, без обзира на наредбу више команде.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте видели изјаву тада мислим већ генерала у пензији Лончара, у којој он каже да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не генерал, да ли је он генерал после постао?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја мислим после, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо судија, не, не, само мало, да појасним тако да знате, добро је питање. Њега је срамота да каже да је генерал, зато што га је унапредио Горан Хаџић када је по наредби, наравно војске, отишао у Книн.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Значи, да ли је, да ли, Ви сте видели на крају у документацији поново, Ви сте видели обавештајне податке, изјаву господина Лончара у којој он каже да је према обавештајним подацима које је он имао на дан када је сачињавао наредбу, да је у

селу Ловас било око 150 наоружаних зенги. Да ли сте Ви, односно он је рекао, јачине једне чете, онда када су га питали, мислим тужилац када је питао колико је то, он је рекао 150 наоружаних зенги да је било у селу Ловас. Да ли је Вама позната нека таква прича или чињеница?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мени је познато из накнадног сазнања од Хрвата у Ловасу да је било.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко Вам је то од Хрвата у Ловасу рекао?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сада стварно, да ли ми је рекао Шимун Пејић, јер је он морао да иде кући, да пролази ту, иначе мој стварно школски другар, да ли ми је рекао Владо Сомборац, његово запажање, али неко од њих или неко трећи, да се ту радило од неких 50-60 зенговаца и сада када сте ме то питали, ја сам се сетио јуче што сам говорио, у вези она два брата Павлића, па су, када су се повлачили, овај, оставили ауто свој, ваљда службени у дворишту, то је њихова кућа близу, овај у којем су биле њихове радиостанице, па је то пронађено и ја мислим да је управо то разлог што су та два брата, овај, привођена, а не зато што су они били неки хрватски хероји и пуцали са овај кровова. Ево видите, госпођо судија, мени се лампица упали, да ја морам да путујем напред и назад.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Господине Деветак, немам ни ја баш сјајну концентрацију, не морате мене да деконцентришете, ја идем редом, војне операције.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја се извињавам што нисам одговорио, одговарајући на Ваше питање сам желео да допуним ову изјаву.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шалио сам се. Ево где сам дошао. Ја сам дошао на питање, да ли сте разумели оптужницу поново, пошто се Вама оптужницом ставља на терет да сте Ви прикупљали податке обавештајне и тако даље, односно да сте Ви наредили напад на село Ловас и ту операцију и тако даље, заједно са Миланом Радојчићем, Деветаком и осталима, па да ли сте Ви прикупљали обавештајне податке негде или је прикупљала обавештајна управа контраобавештајне службе Војске Југославије? Само ми реците, да ли сте Ви или они?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Морам одговорити, два питања сте поставили. Питали сте ме, да ли сам разумео оптужницу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Мислим, нисте се изјаснили о томе да нема везе, нисам ја то, бре, гуди, знате, нисте се тако изјаснили.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нешто што се не односи на мене, како могу да се изјасним.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Децидно, децидно, мој је савет.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мене је угодно изненадило када сам добио допис од госпође председнице, овај, да ли налог или како се то већ зове, овај, Тужилаштво да измени оптужницу, па сам онда видео да је то исто, само другачије спаковано. Ја и даље нисам, нећу да разумем,

рекао сам лепо да сам разумео само зато што је на српском језику и стварно очекујем да је препакује човек како треба, односно Тужилаштво не човек. А ово, подсетите ме, молим Вас на оно друго питање.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Просто, ево.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли сам знао да се контраобавештајно обрађује, то?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Тако је. Ко је радио то, они или Ви, мислим просто сам Вас питао?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па ја немам везе с тиме, али би било нормално да једна армија то ради, једна, то ради свака чета, а не један командант.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Мислите да командант Лончар не би издао ту наредбу да није имао обавештајне податке? Не говорим о квалитету наредбе, она је стварно спорна.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја мислим да не би требао да изда наредбу, ако није имао донекле поуздана оперативна сазнања.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко је био официр безбедности при штабу господина Лончара, да ли се сећате, пошто сте долазили тамо, а ви сте и колеге, на неки начин?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Само једанпут сам био, не знам, не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не знате?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не знам. Само мало, да не би било сумње, сада ћу Вам рећи. Ја сам се, овај, тих ствари решио 1994. године, 1974., ево како. Обзиром да сам ја, мислим да сам негде већ говорио, да сам одрастао у патријархалној породици и да смо држали до ових главних и да сам крштен, ја нисам хтео дозволити да моја деца не буду крштена, старија кћерка је рођена 1973. године, 1974. је рано у пролеће била крштена као беба и то у малој цркви у храму у Београду, старом и намерно је био један човек са мнош из Осијека, за којег сам ја био сигуран да ће бити пренешен, па сам позван на партијску одговорност, напустио партију, након два месеца дигли руке ти контраобавештајци, јер сам ја видео да је то мени губљење времена, нисам имао времена викенде да проводим са тим глупостима.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, господине Деветак, значи већина, односно неки од сведока пред Хашким трибуналом из реда оштећених и њихових породица, су говорили о артиљеријској припреми од двадест до тридесет минута. Да ли сте Ви чули за нешто тако, пошто овде чујемо с друге стране да је испаљено седам, осам граната, па су три експлодирале, три нису и тако даље. Да ли сте Ви чули, а један део сведока које ћемо ми имати прилике и овде да у доказном поступку, претпостављам, чујемо или бар видимо на неки други начин, је говорило другачије. Шта је Ваше сазнање накнадно, знам да нисте били тога јутра тамо?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Накнадно моје сазнање је да је артиљеријска требала припрема да почне у 7 сати и да траје до 7,30.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Таква наредба је била, значи?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А трајала је заиста, шта је по Вашем сазнању, колико је она трајала, да ли сте чули некада, а ако нисте, реците не знам?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: По мом сазнању, не бих могао рећи шта је истина, зато што је свако од тих људи који су били тамо, причао своју причу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, да ли допуштате могућност да је прича тих сведока, просто базирана на самом тексту наредбе у погледу трајања, па је то остало као, ово сада већ терам да нешто спекулишете, немојте молим Вас. Реците ми, молим Вас, када би Вама било саопштено да ће пола сата село, сто кућа да туче некаква артиљерија, да ли би Ви схватили да се ради о масовном ратном злочину, да ће хаубице да туку село ненаоружано или сте, или би Ви као обичан грађанин схватили да се ради о тврдом упоришту које мора да се гађа артиљеријом, јер је опасно и тако даље? Просто, како би онај ко је нападао, да тако кажем, то јутро на Ловас схватио ту наредбу о припремној артиљерији од пола сата на село од сто кућа?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, не знам, мени је врло тешко одговорити на то питање, ја то другачије мало гледам. Рецимо, ја да сам био на месту команданта Лончара, ја бих село Ловас прегазио, не због тога што из неких националистичких побуда и ништа, ништа слично, него због тога што су они стварно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И да је српско?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И да је српско и да је српско, сигурно, нема уопште разлике. Они су упорно три, четири или пет пута преговарали. Ја имам накнадна сазнања да су чак, чак официри долазили, то сам чуо и од Славка Божића, од овог јуче што сам хтео нешто о њему да кажем, па ми није дозвољено, да су долазили код ове породице ова што је страдала, што се мени ставља на терет да сам им ја наредио да се доведу ових Пере и његових синова, Лукетић, да су долазили чак и у ту кућу на преговоре и једанпут чак позвали.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Опросите, ко је долазио на преговоре?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Официри.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Војске ЈНА?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: ЈНА и да су чак једанпут тај покојни Пера је позвао овог Славка Божића, то је мени Славко Божић причао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, опростите, где је сада Славко Божић?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У Ловасу живи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Жив је?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, жив је, тај што лаже да сам ја све ово.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, чућемо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тај што је син овај ми оставио опроштајно писмо, јуче сам то рекао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тако да, само то деловање, овај, мислим да од стране војске је било да се овај ипак дозволи њихов улазак. Ако један Илок који је далеко масовнији по броју становника постигао споразум да се мирно иселе уз гаранције и стварно су чак и оружје кроз Шид, народ је страшно негодовао и оружје, то су га чак држали да се види.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хрвати који су се исељавали из Илока преко Шида, да су држали овако оружје као, ипак су победили, тако да је то ненормална једна ситуација да једна група грађана, једна месна заједница, овај условљава једну армију. У то време, ја колико се сећам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Остаћемо у том питању још увек мало. Исти сведок, предочавам значи изјаву сведока Ђуре Антоловића, он говори о тим преговорима, о сеоском кризном штабу, њиховом који је био формиран и каже, жали се, траже од нас 150 комада дугих цеви, ми то немамо, дали смо нешто калашњикова, дали смо нешто ловачких пушака, нешто пиштоља, али нису задовољни, други преговори, опет нам исто траже, нађите. Да ли је могуће да преговарачи испред ЈНА нису обавестили команданта Лончара о томе да тамо заиста не постоји 150 комада дугих цеви?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, он несретник исто, он је био командант, није водио политику, како је добио наредбу, тако је поступио. Не знам колико се он и усудио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко је њему наређивао, ко је био непосредни његов командант, ако се сећате?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не знам, не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не сећате се?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не знам, стварно не знам, међутим, хоћу нешто друго да Вам кажем што је веома важно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ви ако се сећате и пуковник Лончар је у својем том сведочењу, уствари то није његово сведочење, то је његова одбрана, је говорио о томе да је остао без војске када је дошао тамо, да су људи територијалци са подручја Ваљева напустили и побегли. Међутим, он није хтео да каже о њему из њему познатих разлога, да је велики део тих људи овај у бомбардовању Тусовом погинуо, велики део рањен, а велики део је преживео и више није хтео да остане, отишао је кући, јер су били и шокирани да једна властита авијација их туче. То је разлог зашто је, ја се бојим и њему намештено, као потпуно

новом, човек који је службовао у Осијеку, овај, потпуно новом да буде на том месту.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала. Да ли је Вама познато да ли се у Ловасу налазио неки грађанин хрватске националности који је пензионисани пуковник ЈНА, а зове се Ловрић Анто и по ономе што је нама Тужилаштво предложило као доказ, некакву његову бележницу, чини се да је он писао извештај за Управу безбедности ССНО као пензионисани потпуковник.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Познам човека, разговарао сам с њиме, понављам, први пут у присуству Стеве Кочијашевића, који живи у Војци, иначе је био тамо по мојој молби да ми помогне у снабдевању, био је специјалиста за снабдевање малопродајних објеката у Старој Пазови, прво ја сумњам, видео сам ја те документе.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како оцењујете, опростите, тај документ, пре него што се о њему изјашњавате уопште?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Немојте ме само прекидати.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Извините.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Прво сумњам да је Ловрић Антун писао ћирилицом, то је једно, то је вероватно писао док је био активни официр ЈНА, друго, тај човек тамо између осталог, колико сам ја разазнао, још увек ако није читљив рукопис, слабо читам ћирилицу, морам признати, мало ме је срамота, али признајем, овај, он није могао да хода тамо и који интерес је био његових извештавања и кретања, не знам, по Ердуту, Даље се спомиње и неким селима околу која су потпуно на другом крају, немају везе ни са Ловасом, ни са Вуковаром, ни са, друга је регија.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како мислите није могао да се креће по селу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, није могао, он није имао ауто, како је могао, ко га је возио, приметило би се, разумете.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја хоћу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мислим да човек није био тог типа да то ради, посебно што, колико ја знам, он је, његов род је био авијација, ја чак мислим да је био авијатичар, нисам сигуран.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Господине Деветак, ми ћемо овај документ свакако подвргнути многим сумњама, али ја сада желим док он још није изузет као доказ да користим један његов део. Значи желим да Вам кажем да овде тај унутрашњи, да тако кажем, резидент службе који се налази у месту, пише о сто зенги које су стигле у село Ловас, 02.10.1991. године он то пише. Просто, ако је ово, хоћу да кажем да ово је збиља да тешко да изгледа вероватан један овакав папир, нарочито да је преживео овај и рат и све остало и имајући у виду да не постоји никакав службени траг о томе, како је он прибављен, али постоји.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мислим.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Извините, нисам завршио, постоји још једна изјава, враћам на.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хајте, застаните, заборавићу после.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нећете, нећете, ово ће Вас подсетити, враћам на Антоловића. Он такође говори о постројбама и говори о помоћи Ловашчанске постројбе у одбрани Сотина. Да ли знате нешто о томе?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли су имали постројбу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тих, ја верујем у ово што су мени, овај, другови школски говорили да се радило о педесет, шездесет људи више него о том податку сто, мислим да је надуван, ради војних разлога да се нападне тај Ловас и тако даље, иако ја кажем, ја бих га прегазио без обзира која је.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Значи, Ви кажете да сте чули, не да сте имали податке, него сте чули да је било педесет, шездесет некаквих наоружаних, да тако кажем?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Максимално, рекао сам, максимално.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Укључујући и сеоске страже, пошто они говоре у својим исказима, сведоци.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Они нису имали, ови су башка, они су ваљда, како сам ја схватио, ту били неки као нешто за интервенцију и шта ја знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Цивилна заштита, територијална одбрана, шта су били?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, они су били зенгисти прави.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Одакле Вам је то познато?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, и од ових људи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Којих?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Поменуо сам, Шимун Пејић. Вероватно и Ивица Балић, он је пролазио крај школе, доле станује, годину дана старији од мене, син Андрије, да не би дошло до забуне, као код истражног судије и тужиоца.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Видите, сведок Ђуро Антоловић другачије описује мало напад на село. Он каже, двадесет до тридесет минута тукла артиљерија, кренули тенкови, а за тенковима и пешадија. Просто када су по Вашем сазнању дошли тенкови у село Ловас?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Одговорићу само, молим Вас, подсетили сте ме сада на сведочење Марије Ђаковић која је рекла да је кроз Ловас прошло неких отприлике хиљаду тенкова, овај, можда мало карикирам и не знам колико ових паса, ових немачких овчара, специјално дресираних и тако даље. По мом сазнању, ја сам затекао тенк у Ловасу, центру, рекао сам, испред задруге, односно између задруге и те куће Боре Кесера, овај, и знао сам већ сутрадан, овај, да је био тамо

код млина, један према Опатовцу и неки горе према гробљу, максимално три, четири тенка, оно што је моје сазнање.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Али, врло је лако могуће, јер ја знам, имам сазнања од једног тенкисте који ми је случајно сада и тако смо се упознали, комшија у Добановцима, он је водио тенковску јединицу на село Бапску у то време, овај. Е сада, да ли су пролазили поред Ловаса или кроз сам Ловас, то стварно нисам га ни питао, међутим, човек је жив, у Добановцима, не могу се сада сетити име и презиме, деле нас две куће, често седимо, али не могу стварно да се сетим имена и презимена, моја супруга тачно зна, видео сам да је ту, може да обезбеди врло брзо, зна га.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да завршимо овај део око прикупљања тих информација, везаних за снаге, да тако кажем, противника у селу Ловас, једним питањем. Ово је писано што сам предочио и што сте Ви добили уз документацију, писано је као Управи безбедности ССНО некакав извештај. С друге стране, дошли смо до, сложили смо се, мање-више, да овај пуковник Лончар не би наредио тај напад на село без обавештајних података.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Опросите, шта је писано.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Он пише да он то доставља Управи безбедности.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тај покојни Ловрић?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Један пензионер тамо у неком јебеном селу Ловасу, да се обраћа на такав начин директно, којим путем.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, али он пише њима, а тамо смо се сложили да Лончар није могао да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Дозволите, молим Вас, да обавештајне информације, зна се како се искључиво дају, на уво или у џеп и готово, завршено.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте давно отишли, дакле они су имали.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Запамтио сам шта сам учио, човече.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми само још једну ствар, пошто смо рекли да је и Лончар пуковник морао да има обавештајне податке од свог неког официра који је задужен по тој линији, који су официри те службе у то време били активни у рејону у коме сте ето Ви живели и радили, а да су Вам лично познати или да сте чули да су то активни?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ја знам оно како сам дошао у Ловас, рекао сам, овога сам видео, не упознао, касније сам га упознао овога пуковника Суботића, па после тога, како смо се сударали, после тог несретног догађаја на минским пољима и силом прилика и пуковника Петковића, па када су ми затворили овај жиро-рачун у Шиду задружни због тих кукуруза и тако даље, онда сам лутао од једног до другог, чак и

до оног начелника коме не могу стварно да се сетим, знам да је долазио тај Камбер кога су спомињали, видео сам га издалека и после след који су већ долазили, како су се низали.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте рекли да је у затвор у селу улазио, у центру села да су улазила и нека војна лица?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам рекао да сам приметио како сам изашао из Дома културе после тог чувеног и историјског мог обраћања народу, овај, приметио војно возило, онај велики џип са пуно ових овај војних полицајаца, апсолутно чизме, униформа шарена, бели опртрачи са оним дуплим баш, ратна опрема, овај и људи су већ неки седели тамо на клупи, чекали ред на капији, тој малој, видели сте је и на слици, има једна мала капија која отвара се, то је велико и стајао је један полицајац, пропуштао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте питали Ви некога, ко су ови полицајци војни, шта се догађа?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Касније сам ја сазнао овај да су то били, био је пуковник Суботић са својим полицајцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја се извињавам, само када смо овде већ код овога, поменули сте неког Камберија, Камберга.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Камберг или Камбер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се он зове, да ли Ви знате можда његово име?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, сви су истицали, истицали да је он Хрват или полуХрват, међутим, ја знам лично, рецимо, што се спомиње овај капетан Вукелић, овај да је он Ловашанин и да је он хрватске националности, не знам где живи у Нишу и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто у оном оперативном дневнику постоји неки извештај да се Камбери упућује да организује ТО у Ловасу. Да ли је такав човек долазио и да ли заиста?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам чуо да је он био већ, када му је дошла информација да је Ловас под контролом, то сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је долазио у Ловас ради организације?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У сваком случају пре мене, 10.-ог поподне већ да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, ово је само да се после не враћамо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И то од више људи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је био пуковник Симун Туманов?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Непознат ми је.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Непознат Вам је, пошто видим да су сви важнији били тамо у селу Ловасу, он фали и ко је њима свима командант у то време, господине Деветак?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Требало би да буде командант бригаде.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја Вас питам, ко је први човек контраобавештајне службе Војске Југославије?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Зна се, то је опиштепознато, генерал Васиљевић, него ја, ако дозволи ми ова госпођа председница, не само Вама, него и свим који учествују у овом поступку, бих топло препоручио да се прочита књига од генерала доктора Велимира Терзића «Слом Краљевине Југославије», у тој која је била забрањена 1982., па је 1986. после поступка на Окружном суду, знам поуздано, у Београду, овај вођено и после Титове смрти књига је изашла из штампе. У тој књизи ће се наћи одговори на сва ова питања која ми Ви постављате и која ће се вероватно у току поступка постављати, где човек је био капетан старојугословенске војске, односно Војске Краљевине овај Југославије и после је наравно отишао у партизани и постао генерал и докторирао и написао ту књигу, замолио на крају, ко жели писати истину нека пише и из те књиге се види како је била тада војска избушена, а мислим да је запрека да излази из штампе, зато што је човек отворено обелоданио ко је организовао 27. март, да је то војна обавештајна служба из Енглеске, то је исто.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви хоћете да кажете да се историја код нас понавља, да ли је тако?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, хоћу Вам рећи да нису они несретници ти који су руководили, са њима су други руководили као и са 27. мартом у Београду 1941. године. Стохиљада фунти, сећам се добро, је коштао 27. март енглеску обавештајну службу и Черчил покојни је био задовољан.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Врати се на генерале.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не да се вратимо на генерала, на генерала ћемо се вратити када он дође да сведочи, ја просто хоћу да кажем, зар Вама данас није невероватно да се врх службе налази у Ловасу, а да се, а да читав напад на село Ловас и сва убиства и гађање без бираних циљева, насумичном паљбом и остало, вршите Ви, Девчић, Радојчић, Крњајић и ово неколико добровољаца уз све те генерале, касније генерале, сви су касније постали скоро генерали? Како то изгледа Вама овако?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како, како изгледа кампања од тада па док ја нисам ухапшен, односно негде можда је мало утишала око 2.000., па настављена 2002., 2003. и тако даље, како су затварали. Мени је то било јасно, међутим, нисам могао ништа да урадим, без обзира на онолико познанство високих официра, овај, зато што се свако бојао за себе. Мислим, да ја сада овде не причам, јер још увек ја нисам баш сигуран да они не делују вани, јер вани ипак имам још увек супругу и кћерку и зета и унучиће.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли се Ви плашите, господине Деветак?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Њих да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кога?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Њих, те седме силе, седме републике. Наши људи државници.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Само дозволите, државници Републике Србије, нису били свесни да се на штету Србије боре, да Србија буде сукцесор бивше Југославије, они нису били свесни да бивша Југославија се састојала од седам република, то је била заблуда да је било шест република.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, нама је остало да угасимо светло у тој кући, али просто, овај, реците ми, још нешто. Где се крећу тако високи официри безбедности? Ви сте малочас управо описали ситуацију где око затвора ту, ајде да кажем, неколико, најмање са опрточима војних полицајаца и осталог, јел то нама мало нешто на војнополицијску управу неку личи, како је то било, да ли је било много тих у белим опрточима тамо по селу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Одговорићу са питањем. На чега Вама личи изјава појединих сведока да нису кренули из Шида 10.-ог него су дошли 11.-ог, то је евидентно да су дошли, јер су морали да заврше кување супе, јер су морали нешто да једу, има у предмету. Увек су они.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми једну ствар, господине Деветак, пошто када сте Ви ишли.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Само да довршим.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Извињавам се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Упало ми се, увек су тражили испред себе да ставе жртву. Даље, дешавало се да храбрији момак врло брзо добије чин капетана, поручника, који није ни курс за десетара завршио, само да ти који су дуго година лепо и угодно са високим платама живели, да не би, евентуално, своје другове изложили овај страдању, разумете. Даље, довољно ће Вам рећи и податак, ако Вам кажем, да сам ја од генерала Делића, не од овога што га је споменуо овај што је сада у Српској радикалној странци, него онај Делић Личанин што је селио војску из Словеније. Он једног момента, био је посебан штаб на Принциповцу где је било лечилиште деце, па ту се сместио, удобно, шумица, парк и тако даље, да сам ја добио за задругу од њега за гајбу вискија и једно печено јагње улт нови, потпуно војни од четири тоне, знате и жао ми је што га нисам довезао, него је остао тамо Хрватима.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Господине Деветак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па када сам, опростите ми, нисам завршио. Када сам одвезао поново још једно печено јагње, онда на растанку ми и гајбу вина из Ердевика јер сам предао тамо, задруга је предала грожђе, онда ми шапне на ухо нека нађем адекватнију неку боју да префарбам тај улт, да се не види да је војни.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Када сте дошли увече по ослобађању Ловаса у Ловас, где сте се сместили, где сте сместили своју канцеларију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је одговорио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Или где сте били смештени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је одговорио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Просто хоћу, тамо где сте били смештени, пошто је говорио, да ли сте имали телефон, да ли је радио телефон?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не. Јесте, јесте, на локалном нивоу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Радио је, шта то значи на локалном нивоу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У кругу села.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А да ли је војска пресекла телефонске везе?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, да није пресекла, радиле би и ван села.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Чудо нису пресекли и у селу, ако су већ нападали тако и имали своје ове обавештајце унутра.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, зашто је онај несретник.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јер сведок Ђуро Антоловић каже да је причао са суседима, да их зове, да му помогну и тако даље.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесте, истина је.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Радио је телефон? Па, не да немамо дилеме, ко је јавио да се бежи, да ли су им радили телефони?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, онај је несретник што мене терети да сам спавао у полицијској станици у Товарнику, па му ја на крају рекао да сам се сетио да сам спавао са њим заједно у подруму и једну ноћ сам се открио, па ме је он покрио да се не прехладим, на чему сам му захвалан, он је и приведен због тога, он није њима побегао, он је тамо пуштен да би улетео у село, већ код кога и да се јави да људи побегну.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Око тог дођагаја када смо, господине Деветак, реците.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мислим да је то хумано.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте причали о возилу које је напуштало село, о белом «Голфу», ако се не варам, да ли је тако, на који је отворена паљба из зоље. Да ли сте Ви то причали или неко други?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, причао је овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је причао Николајидис, а осврнуо се и оптужени.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А Ви сте се осврнули на то, у смислу да није гађан силос, него је гађан управо тај аутомобил.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не силос него млин.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли су та лица, пошто сте Ви рекли да сте Ви наредили приликом сахране да се уради комплетна идентификација лица, у смислу, које је то лице, да се опише датум налажења, евентуално смрти и остало, да ли сте и за та лица која су у том белом

«Голфу» страдала, да ли је и за њих такав податак унет негде у књиге матичне, да ли је господин Продановић то можда унео или ко је био матичар, не знам?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Стварно не знам, самим увидом би се видело, али мислим да, не верујем да јесте, јер то је просто човек изгорео у том «Голфу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е само моменат, ја се извињавам, када смо већ код овога, пошто сте Ви рекли да је то неки Туна Сабљак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесте, Туна или Туно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекли сте у истрази да то није уопште гађано тако као што Николајидис описује, да је то фронтално гађано, тако сте нешто објашњавали, да сте Ви то возило видели и да возило уопште није оштећено зољом, остало возило?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, нисам ја рекао да није возило оштећено зољом, него да је гађано фронтално, а не са задње стране, зато што је Николајидис тврдио, то је фатаморгана из неких дечијих филмова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно у рикверц и тако даље.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да је човек возио и да су они пуцали на њега и овај, није хтео да стане, онда је након сто метара стао и на рикверц се вратио и из пиштоља пуцао на њих. То је мислим стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте видели возило и видели сте да је фронтално гађано по оштећењима?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Фронтално гађано и то гледао заједно са Миланом Миљковићем, биће сведок, надам се, ево Ви сте обећали, баш нисам сигуран да ће многи сведоци из Хрватске да дођу, ја тврдим поново да неће, да ће бити инструкције и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, можете даље.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, господине Деветак, да се вратимо на ово обележавање, да тако кажем, страдалих трагично погођених или у борби или нечијом руком. Ако сте Ви сте то тако урадили и по доласку нових власти видели смо да је, да ли сте упознали пуковника Грујића?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да је екипа пуковника Грујића извршила ексхумацију и то је овај материјал који се нама прилаже, као да никакав податак о томе која су тела ту укопана на раније, нису нашли. Да ли је то могуће?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, све је могуће.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, мислим знам да је све могуће, него просто, да ли сте заиста Ви сачинили, односно Деветак, Ђуро Продановић или неко, да ли сте заиста сачинили извештај о погибији тих лица, у смислу забележених података о сахрани, не о погибији, пардон, о сахрани тих лица?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја када сам показивао, овај, овима што су се представљали 1992. године у пролеће као овај Црвени крст Међународни, овај, постојала је матична књига закључена са 09. октобром 1991. године, на следећој чистој страници повучене две уздужне линије, једна поред друге црвеном бојом и отворена нова страница и од 10.-ог заведени сви погинули који су и сахрањени, само они који су сахрањени. Биле су три или четири коверте, у једним ковертама су стајале ове те идентификационе потврде и потпис комисије који су препознали те људе, а у другој коверти су стајале, овај, потврде од доктора Качара да су људи, да је свака особа понаособ мртва. Е сада, шта је даље било с тим.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Када смо код доктора Качара, па да оставим тај блок њихов на миру, овај, Ви сте у свом исказу пред истражним судијом говорећи о догађајима после, чини ми се, минског поља, говорили о томе да је неко долазио код доктора Качара, вршио притисак на њега, тражио да одузме протоколе о лечењу. Ко је то, ко је то био, ако знате и ко на те околности, ко би могао да нам буде драгоцен сведок, по Вашем мишљењу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, видите, у истрази ја сам покушао да питам, не знам више којег сведока када сам био присутан, да ли се сећате да сам ја у току те ноћи, значи 18./19.-ти обилазио њих у амбуланти. Он је негирао то, мислим да је Максо, овај што је тражио да се поздрави са мном, овај и имам та сазнања. Ја не знам ко је дошао, јер ми стварно, били смо уздрмани, нисмо могли уопште да дођемо к себи, били смо будни. Пре тога смо скупљали по целом селу овај ове фењере и лампе оне старе овај, неке петролејке, јел тако, а код доктора Качара су били, били, он ми је тада то рекао да су долазили управо, има он неке записе сигурно своје које није предочио у истрази, а Туркаљ Јоја, овај, је њему целу ноћ помагао, мислим да је Јосип, а Јоја смо га звали, иначе је радио у задрузи пре рата и после и одселио се и живи и дан-данас у ономе Сплиту и мислим да би он био добар сведок и везано за ово Ваше питање и у вези бриге око тих рањених људи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, господине Деветак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И још је један био, не могу се сетити, када буде долазио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ако се будете накнадно сетили, Ви то увек можете да не кажете, јер, овај, просто питао бих Вас, још једном око тог уписа у те матичне књиге. Значи, након тога Ви не знате шта се дешава са тим уписником и тако даље, а да ли сте тада када сте показивали представнику Међународног комитета, претпостављам Црвеног крста, ако је та била организација, да ли сте тада указали на ту чињеницу, јер они пишу извештаје, знате, па ћемо затражити извештаје и њиховог официра на терену за тај период и они ће свакако такав догађај

забележити у извештају, нарочито ситуацију да сте Ви поступили хумано са телима Ваших суграђана, колико је то било могуће у том тренутку, значи да се свако идентификује и обележи и остало. Шта се касније дешавало, то просто ћемо касније утврђивати.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ја се сећам да су они приликом уласка у мој кабинет били врло суздржани, јер су очекивали да ће наићи на исту опструкцију као што су доживели код тога покојног Стеве Милића. Међутим, човек је био онако полуобразован и није опструисан, није имао страх да ли сме то да да или не сме, мислим испрепадан, преживео бомбардовање у Вуковару и тако даље, чак преводилац овај жена једна госпођица мислим да ми је рекла, да је тридесетих година, овај врло лепа, али је била врло и дрска, посебно што сам ја хтео да направим један угођај, па сам рекао, примећујем да сте из Загреба. И она је дрско ми нешто одговорила, рекох, забога, па мени је Загреб веома драг град и тако даље и тек када су прегледали те документе, видели, прихватили су да попију кафу и ова госпођа из Швајцарске чај, а господин који је био из Канаде, бар је тако рекао да је из Канаде, мени је жао, мени је он оставио визит карту, ја сам то.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Отприлике, када је то било, да ли се сећате?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: 1992. године у пролеће, сигурно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Он је отишао и на гробље да види где су сахрањени људи, вратио се и после су и мезили код мене у канцеларији. И наравно, да додам, да је цела Хрватска после, та госпођица што је била преводилац, да је знала о чему се ту ради.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Господине Деветак, ја сам не знам просто да ли сте Ви били у прилици, ја сам просто предочио једну изјаву генерала Васиљевића о томе да инцидент у минском пољу, несрећа у минском пољу је дошла на тај начин, што су мештани села Ловас терани да иду испред тенка ЈНА. Ви сте у једном тренутку у Вашем исказу споменули неку освету за погибију војника. О каквој погибији војника се ради и да ли знате нешто, да ли су били тенкови распоређени у рејону минског поља?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Знате шта, ја морам признати да сам ја то био побркао, јер погибија војника се догодила у јединици, те прве ноћи, овога пуковника Ковача.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: То је значи после 19.-ог?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, 20./21. како су навече дошли, једноставно нису лозинку и нису се одазвали и тако је дошло до погибије.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Несрећним случајем значи?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Ви сте јуче говорили о некој, да сте чули да је генерал Васиљевић негде причао да Вас чека суђење или

нека тешка судбина или шта је тачно он то причао, ако се сећате и пред ким?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ја не знам, јесам јуче рекао, рекао сам, Аксентијевић Лаци, пред њим у ресторану, ја мислим да је то било управо, који месец пре или коју недељу пре него што сам се обратио Фонду за хуманитарно право, овај, да испричам што сам хтео да испричам, ја много тога тамо нисам хтео да кажем.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте рекли то госпођи Кандић да сте чули са те стране такве претње?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, интимно се не сећам, можда, али.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, немојте да претпостављамо, ништа, немојте ништа да претпостављамо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Али је то био сигурно разлог да се обратим, јер је поред осталог то био сигурно разлог.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, то су Ваши разлози, ја морам само да Вам кажем, значи, записник о Вашој изјави дат пред Фондом за хуманитарно право је решењем већа изузето из списка као доказ, што ће рећи, када се створе процесни услови, господине Деветак, ја ћу уколико ми суд одобри, да Вас испитујем на околности Вашег разговора са.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја га имам у предмету.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, али он је изузет, ми га просто тако не можемо, ја га не могу користити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузет је овим решењем рекли сте то.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Он мени може да исприча шта је разговарао са Наташом Кандић, претпостављам, када дође време за то, када веће одлучи и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када буде дошло време.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да. Да идемо даље. Значи, тај улаз у село видели смо како је текао, Ви сте рекли да Вас је капетан Градимир Вељковић као.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Вељовић.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Вељовић, пардон, као овај војни командант села, поставио, да тако кажем, стицајем некаквих околности, да се неко представља као цивилни командант села, ја сам Вас тако разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он рекао да га је поставио, сугерисао му да се представи на скупу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Сугерисао, још боље, управо тако, ја сам хтео да нађем неки лакши, нисам се сетио, да. Да ли се то заиста овај односило, односно да ли Вам је он рекао осим овога да се тако представљате на скупу, какве би Ваше дужности биле као цивилног команданта села?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, апсолутно не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли Вас је Влада у то време САО Крајине, поставила за цивилног команданта села или за директора задруге?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: За директора задруге, и то за ВД, сећам се добро. Жао ми је што је тај документ остао у архиви тамо у задрузи, они су га нашли сигурно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, реците ми само, да ли овај по Вашем сазнању, постоји такав у Закону о војсци СФРЈ или већ како се звало, о служби у оружаним снагама и тако даље, да ли постоји такав термин као што је војни командант места или мени то звучи као у «Отписаним»?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То сам ја тада први пута стварно чуо, али ја сам то схватио, морам рећи како сам схватио, да ми је то још једна додатна обавеза и да ће ми се људи, грађани обраћати, да нећу, унапред сам знао, да нећу имати шта да кажем. Међутим, за оно што су се они мени обратили.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте онда били у заблуди да имате ауторитет тог типа да Вас је поставио неко по закону?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сада схватате, да ли сте били у заблуди или мислите и даље да је он имао право да Вам тако нешто каже?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја стварно не знам, овај, ако је с правне стране тако као што Ви кажете, а ја не сумњам у то, онда је тако, а ја нисам ту функцију ни схватио у смислу неке власти, мислим, апсолутно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Управо сам то хтео да Вас питам, како сте схватили своју функцију, шта је Ваша дужност била ту и која су Ваша права била, шта сте Ви схватили?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ама, да помажем, уопште у покрету укупног живота и ето он је са себе скинуо једну обавезу, упутио грађане на мене.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја ћу, господине Деветак, морати да Вам предочим онда изјаве хрватских грађана села Ловас, дате у Хагу. Они не кажу да сте Ви то били, они кажу сви да сте Ви били «Алфа» и «Омега». Да ли је то популарно, да ли су Вас раније звали «Алфа» и «Омега» у месту?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, они су чули, они су чули, овај, они су чули то гледајући суђење у Хагу, то је генерал Васиљевић ту.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко је то први употребио за Вас?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Генерал Васиљевић, по мом сазнању, прва та изјава је била, та флоскула његова. Међутим, ја морам да кажем да сам знао да ће једна моја вршњакиња, могу слободно да кажем, да пише о мени као о војводи, ја бих се уместо командант села, тамо бих написао војвода од западног Срема, човече, било би бомбастичније.

Ионако су ми лопови у ћелији заједничкој у коју сам дошао из самице, ту се морате представити са документом, зашто сте осумњичени. Када су прочитали, морате бити у WC-у, да би они одлучили да ли сте поверљива особа или не, на блоку такозваном, десет, дванаест људи важно је да каже.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Умарате се просто, није мени, верујте ми, ја бих Вас слушао до сутра, али умарате се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Одмах су лупали да могу да изађем и обратили ми се са господине војводи западног Срема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само када смо већ код овога, овај неки састанак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То је истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Представника околних села у Ловасу од 03.11.1991. године, па сте и овде уписали командант села.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: На то и мислим, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи иронично да сте уписали?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па, шта значи, могао је он да упише да је жирафа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, ја тражим од њега да објасни, не од Вас.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја бих волео да Ви то прочитате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја, ако хоћете.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли сте у могућности уопште да дешифрујете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могу понешто, ако Ви хоћете.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам дешифровао само оно што се односи на моје излагање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево могла бих ово што се односи на Вашу изјаву, пише, Ви сте изјавили, опет ћемо звати тог Клисурића, ако је он ово писао, каже: «наш задатак није да прогонимо народе, који нису били, него да очистимо државу од фашиста».

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «У ослобађању свих ових села није учествовала ЈНА. Она нам и даље долази у села и чувају нас. ЈНА нам треба да очисти терен, а ми ћемо чувати села. Свака нам нова јединица претреса село и то нам у селу штети».

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јуче сам о томе говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на овом састанку представника села и Владе у Ловасу, 30.10., оно што сте Ви изјављивали, исто уписано, опет кажем, ограђујем се ако нешто није прочитано тог Саве Клисурића: «формирана је полиција, али нисмо субординацијски повезани. Потребно је упутство за формирање полиције, као и организациона шема за шири терен. За ове потребе ангажован је Ивковић Ђорђе». То је онај што сте га спомињали.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бивши начелник СУП-а, па је доста урађено, доста нам долазе ненајављени људи. И после нешто овај Борислав Богуновић министар полиције је причао, па сте Ви рекли, министар се тешко налази, потребна је већа толеранција међу нама, сарадња с војском зависи од нас.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја мислим да ту пише, министар се тешко налази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тешко налази?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могуће да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам тако дешифровао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могуће да је тешко доћи до њега, да ли сте то мислили?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Војска је спремна на помоћ, нама у селу помажу механичарским и ветеринарским услугама».

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ветеринарским и лекарским сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И лекарским, добро. Добро, значи, ово је све оно што сте Ви причали тамо?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, да, ја ништа не негирам, све има своју везу и сврху. Када сам говорио о војсци да нам не треба у селима, па то како који оду, нови дођу, уведу поново страх међу народ, нарочито међу ово становништво хрватске националности, а оно је било у већини и наравно немају шта радити, од куће до куће, где има шта да се попије и једе, разумете, уместо да очисте околу да не би, они чувају села као да има у атарима непријатеља. А ова примедба можда је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово сам хтела да питам што сте навели овде у ослобађању свих села, није учествовала ЈНА, скупили сте се ви из околних села, па кажете овде, није учествовала ЈНА, а данас ипак чујемо да је то ипак мало другачије.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И једно и друго је тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објасните нам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То је читава научна студија, ја нисам сада у могућности, ево зашто. У ослобађању села била је подршка ЈНА и.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, опростите, адвокат Крстић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, молим Вас, док одговара на питања, не смете да ме прекидате.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, али тражите објашњење, а он пре тога каже нисам знао добро да прочитам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адвокат Крстић, немојте да се расправљамо, до сада на записнику имате неколико опомена, не смете ми упадати.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, то је поништено, немојте, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не смете ми упадати у реч, не, овај претрес је у континуитету. Не смете ми упадати у реч док ја постављам питања.

Када ја завршим питање и после Ви можете то, али ово што Ви радите је злоупотреба Ваших процесних права.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чим је неко питање које Вама не одговара, Ви онда устајете и мене прекидате и ја то више толерисати нећу. Овога пута ставите на записник.

Задњи пут се опомиње адвокат Здравко Крстић да без одобрења председника већа не узима реч, да не упада у реч председнику већа када поставља питања, и у том смислу ремети давање одговора од стране оптуженог и када следећи пут буде узео реч без одобрења председника већа, као што је то до сада чинио, последњи пут се опомиње да ће бити новчано кажњен са новчаном казном од 100.000,00 динара.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Могу ли да добијем реч сада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада не можете.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Шта сам оно рекао, да се може гледати и овако и онако, а наравно да они у буквалном смислу нису учествовали у ослобађању села Ловас, али су изнашли људе и ставили пред своју команду који су то урадили. Међутим, како су које јединице после тога долазиле, они су се понашали као ослободиоци. Ја заједно са мојом супругом сам присуствовао једном састанку, баш се радило о првом сусрету у Товарнику са тим генералом Делићем, о којем сам малопре говорио и његов пуковник, био је Мирко Рудић мислим са нама тада, и његов пуковник у нашем присуству прича како је његова јединица учествовала у ослобађању села Ловас. Хвали се, не могу, не могу да се сетим, али било је у присуству генерала, али у то време командант у Товарнику је био пуковник Антонић, који је исто слушао тај разговор. И ми смо се смејали, да није било нормално и аргоро тога је то. Међутим, могуће је да је тачно ово што сте Ви прочитали за овога Богуновића. Зашто иронија моја? Можете Ви замислити човека који је завршио двогодишњу трговачку школу и који је цео живот радио као трговац и он, могу слободно да кажем, да није био човек глупав, али нема никаквих искустава везано за полицију, за безбедност, он постаје министар полиције, па не знам, овај, ја мислим да је овај Граховац постао министар одбране, због тога што му је отац покојни радио у војном одсеку у Вуковару, а да не говорим о целом другом саставу људи који нико из привреде ништа није имао искуства, рецимо овај Витомир Деветак је био магационер у комбинату «Борово» и

одједанпут постаје човек министар привреде. Стево Богић, подпредседник Владе је возао се мотором, напустио гимназију, завршио, после је напустио студије, отац му био богат, он у оно време је имао мотор и возикао се мотором, значи, никаквог искуства у ничему, тако да, мислим, другачије нисам могао ни реаговати. А ово је оправдано што сам мислио о војсци. Међутим, постојале су јединице које су стварно нормално се понашале. Ево, рецимо, тада је већ била та војвођанска нека јединица и имали су са собом, са собом и лекара и ветеринара, овај и људи који су били механичари и сами су питали у чему могу да помогну, пре тога нико, изузев тог пијанчења и тих овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, већ Вас је адвокат Налић питао у вези ове наредбе, Ви сте ову наредбу и видели, па овде је стајало у овој наредби под 1.-описивање непријатеља, под 2.-а помоћним снагама, одлучио сам извршити напад и то, а помоћним снагама извршити чишћење села од припадника зенги, МУП-а, као и становништва које је непријатељски настројено. Шта је то значило, да ли сте Ви после дискутовали, те помоћне снаге, ко је то био?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам дискутовао, али ја Вама могу рећи да је то нешто ненормално, овај, помоћне снаге треба тачно прецизно рећи које су и ко их води, а шта значи наредба очистити од нелојалног становништва, шта треба људе хапсити, ово што су и урадили после војска, или када се каже очистити, значи то треба некога убити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни мени није јасно ове помоћне снаге.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То је све у сврху да би се прикриле праве намере, немам ја другог одговора, то је ненормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте после сазнали какве су то помоћне снаге, шта је то ?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам знао да помоћне снаге морају имати и запамтио сам толико, стварно видите госпођо да ме разумете, ако је неко од присутних стварно завршио школу резервних официра у овај у Билећи, то јесте школа која траје шест месеци, али тих ствари ко је хтео да памти и учи, да је интензивна обука, ја сам запамтио толико да сам одмах видео да је то ненормално, ненормално понашање, а посебно када сам видео наредбу, због које сам се наравно обрадовао, јер сам ја стварно поверовао господину тужиоцу Мрдаку да не постоји ништа од трагова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да Вас питам, Ви још нешто везано, када смо код тог напада, било је изјава свакоразних и да сте били тамо и да нисте били и тако даље и изјашњавали сте се и Ви о томе, мене занима једна ствар. Да ли сте Ви било када са неким разговарали у вези уопште тог напада, на који начин то шта да се ради са тим цивилима и то ми је најбитније питање везано за овај напад?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Сада ћу Вам рећи. Рецимо, супруга моја је специјално 25. децембра 1991. године дошла у Ловас да бих ја и она

отишли код породице Сомборац на божићни ручак и то је претходну ноћ долазила и наговорила је да то ураде да би некако се људи боље осећали, да би ми дали свој један допринос том примеру. Одлазили смо на свињокољу где никада нисмо били, стварно ми је школски друг тај Шимун Пејић смо отишли код њих на свињокољу, те исте године, па чешће са породицом Пемпера код овога Јосипа Лукетића, од којег сам тада, на широко смо причали, наравно знате када се седне навече да се прича и од њега сам тада сазнао за те извиђаче који су га пресрели у атару. Тако да овај, сам многе ствари сазнавао. Они, бар ти који су остали, они су били за то да овај се то мирним путем реши, да не дође до таквог сукоба. Мислим да је то, едукован је Рендулић Адам, можда и тај Кризманић, а ниједном по генези, ниједном ни другом није требала велика едукација, ни Рендулићу ни овоме Фрањи Кризманићу, овај и зато је капетан Шакуљица у Пожаревцу мене и питао шта мислим, јер може бити примљен у партију, јер му је отац, не сећам се сада, да ли је био усташа, чак и затваран после рата, или овај мало жешћи домобран, то не знам, али ово се сећам из прича људи који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имам у вези тога још питање, помињали сте и те преговоре и договоре неке са војском и Ваша нека сазнања, да предају оружје, колико имају, немају, и на крају неки од сведока су помињали да у време, ето трајали су ти преговори, међутим, то после оружје је предато полицији у Илоку.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су, ето, да ли су они дошли тамо, купили то оружје или су ови сами ишли, не сећам се сада добро, али имате ли таквих сазнања?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Имам, то је била фолиранција, то су изјављивали мени многи тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте то после када сте дошли?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја Вам могу рећи да сам тамо видео, након једно четири, пет дана гомилу бајонета који су скинути са калашњикових, да су пронађени у блоковима куће испред једног учитеља, знам како му се жена, моја школска другарица, девојачки Барић Марија, а он је дошао из Босне, па му не знам презиме, испред њихове куће у блоковима овима за зидање, је пронађено неких педесет, шездесет и ту гомилу ножева сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И само мало, нисмо се много бавили, тужилац Вам ставља овде под тачком II, ставља неких двадесетседам лица па сам ја.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја се извињавам, морам још додати да сам се сетио госпођо председнице већа, када сам се срео са Солаком, оцем од овог покојног на минским пољима, један је погинуо, један је ваљда преживео, и наравно изразио сам му саучешће, добро смо се познавали, иако је био старији од мене, близу смо живели и зна ме јако

рано и рекао ми је, човек је био члан партије и тако даље, и рекао ми, Љубане, ипак да је било воље овде код нас у селу, до овога није требало да дође. То је мени Солак тај, мислим да је Иван, али немојте ме држати за реч, мислим да је Иван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја чисто морам да Вам споменем ове људе, да ли их Ви од раније знате, рецимо тог неког Алојза Кризманића, званог «Ђуро», то су ови неки људи, побројани?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Које годиште, да ли ми можете рећи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, 1961. је годиште, од оца Ђуре, рођен?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, знам га, али онако површно, знам га из виђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неких сазнања да је то лице било затворено у подруму општине, од неког да сте чули или после да су причали?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не. Ја сам Вама јуче рекао кога сам запазио и рекао сам Вам по мени какав је био разлог, вероватно што је затворен тај Сатлек, Панџић, Фрањо, а нисам Вам рекао шта мислим у вези затварања, који је разлог овога Девчића, тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Андрије Девчића?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Андрије Девчића, јесте, то је човек био годиште мога оца и они су се заједно кирјали у шуми, добро сам га познавао и тако даље, овај, сумњало се да су његови синови исто баш као и за синове тог Панџића, а наводно сам ја чуо и касније да је у атару управо одакле се и пуцало на село првих дана, да је ухваћен, да је носио јело и то, а из тог дела где је минско поље, то где су људи изведени, нема везе, тај правац нема везе са овим где је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овај неки Ђуро Кризманић, звани «Ђука», да ли знате, то је 1960. годиште? Према изјавама ових лица што су купили лешеве у гаражи Боже Латас му нађен леш?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, био је и он затворен у подруму општине, каже тај Ђура Антоловић?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не знам, стварно не знам. Ја просто не верујем да та евиденција није вођена код војске о затвореним људима, нема шансе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а овај неки Стипо Долачки, помињао га је ту оптужени Николајидис, да је био полицајац? Да ли знате то лице?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја му знам оца, а тај момак овај да ли је после постао полицајац, стварно не знам, могуће је лако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки Марко Дамјановић?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја заиста не знам ко је тај човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињу, каже, био затворен у задрузи?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тај је накнадно дошао у Ловас, не знам, ја сам Вам рекао да сам сазнао 12.-ог тек у обиласку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажe му је син Анто био у зенгама?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фрањо Панџо, њега сте спомињали, Иван Видић исто, помињу да су га нашли у кући Владе Девчића, Стјепан Лукетић, да ли знате тог човека?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, знам овога Перу Лукетића, његове синове, Стјепан Лукетић не могу се сетити ко је, које је годиште, опростите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, ако не знате онда, 1940. годиште. Помиње се неки Јосип Рендулић, 1916. годиште.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ама то је, то је од Адама отац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте и он је нешто давао изјаву, неки исказ у истрази је помињао, казивао за Вас то нешто, да је од неког Јосипа Балића чуо?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Био сам присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате тог Јосипа Балића, ко је то?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, када бих га видео, знао бих сигурно, чији је, које је годиште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па за њега не знам, помињан је да је наводно тај човек ишао тамо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, био је један Балић ту сведок, овај, међутим, није тај, него је био један други Балић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ове друге неке Марин Балић, Катарина Балић, да ли те људе знате?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мање-више све људе у селу ја сам знао, ако не овако, онда из виђења, ако не боље и посебно ако га и не знам, онда ако ми се кажу родитељи и не знам, где је становао, али знам отприлике ко су, могао сам да лоцирам, али сада ја сам отишао буквално за стално из села 1968. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рудолф Јонак?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, знам тог човека, радио у задрузи, близу гробља му кућа и тај цели низ кућа је после запаљен, ја мислим то у време боравка тог пуковника Ковача, јер ту почиње и кућа испред те куће је кућа ја мислим овога покојног Јоје, па онда кућа моје свастике и шогора Амбринца Антуна, значи њихова кућа па даље до гробља изузев овог покојног Штрангаревића је све било запаљено и зато сам ја одмах када сам сазнао да је тај Славко страдао на минском пољу, саветовао његовој жени са децом да пређе код оца у центар села и одмах је запослио у задрузи. После по властитој жељи отпремио је за Хрватску, из Београда возом преко Мађарске и тако даље, платио карту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате овог Јосипа Јовановића, неки Јосо?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јосо Јовановић је рођени брат човеку Јовановић Мили којем сам ја продао комплетну моју имовину и то је

син, наравно, као и овај од ове двоје, брачног пара Јовановић које сам Вам јуче спомињао у вези онога, видео сам када је запаљена штала и говеда, било му је жао говеда што су изгорела, било је дванаест до петнаест већ око петсто кила, али ко је убио људе, то није видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А реците ми, за ових двадесетседам тела, да ли је то урађено педантно овако као за прву ову групу од двадесет, јер овде се помиње, сва ова лица, више лица је саслушано који су значи у истрази је саслушано, који су пронашли та тела, па је помињао гаражу Иве Мађаревића, ту је два, три тела пронађено, па капелица на гробљу, па гаража Боже Латаса, исто три тела, па кућа Иве Кризманића?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја мислим са бројем мртвих ако би се упоредио извештај тамо из те канцеларије месне, односно из матичне књиге, овај, да би се видело да ли има неко изостављен, међутим, ја која сазнања имам, када је год неко, било ко приметио да је негде овај некакав леш, да је то уредно сахрањено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И за ово што сам сада прочитала, ове људе?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, да, најуредније што може да постоји, ако уопште било која сахрана може да буде уредна, нарочито када се деси смрт на такав начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам. Изволите.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја сам већ питао код тих уписа у матичне књиге и тако даље, судија делимично, по записницима о ексхумацији тела, на једном броју жртава, су нађене беле траке око рукава. Да ли би Ви, ако сте већ водили такву уредну евиденцију и све остало, сахрањивали људе са тим белим тракама?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли се сећате, да ли су били сахрањени са белим тракама на рукавима?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја, право да Вам кажем, ја сам избегавао да видим било којег мрвог човека.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко би о томе могао?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја чак ни свог кума мрвог нисам хтео да идем погледати, знате, разумете и ја сам саветовао да људи који сахрањују да ја мислим да сам бројао, да не понављам ове који су учествовали по мом сазнању, Балић Ивица, Шимун Пејић, Ивица Филић и не знам још неки, било их је сигурно још, овај, су били сви Хрвати, јер сам био сигуран да неће бити тркељисани ти људи, односно њихове гардеробе.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да неће красти са мртвих?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесте и отуда у налазу тамо постоје и личне карте и новци и тако даље, а овај, наравно да никада нико није тим људима рекао да обавезно скидају беле траке, бар ја нисам, није

сигурно нико из Месне заједнице, односно не знам из чега, када практички то није ни било.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А одакле те беле траке на рукама тим људима што су погинули први дан у сукобу и тако даље, по Вашем мишљењу? Да ли их је то неко натерао од мештана, чиме, јер они су погинули при уласку у село, одакле им на рукама беле траке, како то објашњавате?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, питање када су погинули, када су убијени.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: За неке од њих знамо да су на почетку.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Беле траке су увежене из Товарника, тог јутра, нема то, питање је када ко убијен.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Суд ће наћи шта значе и беле плахте и бели чаршафи и остало, то није проблем, суд познаје право, овај, али је, ове траке су мало овако стају у грло, то просто или је било тога, или га није било. Просто ја Вас питам, Ви сте уредно дали да се заведе смрт, првих двадесетак лица, у књиге и тако даље, значи водили сте рачуна о свему томе, а онда сте их сахранили као фашисте, Јевреје, никоме нису скидали жуте, бацали су их на гомилу у крематоријуме и тако даље.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У мом некаквом упутству, ако га могу тако назвати, пренео сам оно што ми је рекао пуковник Лончар, на крај памети ми није падало напамет да напоменем да се нешто сакрива и ја знам, овај из приче Ђуре Продановића, који је учествовао, односно био присутан када је вршена ова, не могу добро, када је то рађено, када је вршена ексхумација, овај, да је код покојне Кате Павличевић пронађено тридесет хиљада марака, а овај и никада њезина кћерка и син то нису добили, а поуздано по некаквој информацији се зна да ни хрватске власти то нису преузеле. Значи, ти из међународне заједнице по причи Ђуре Продановића чућете да су се лепо тамо напијали, забављали заједно са овима, изузев лекара, скривали се, то што су пронашли, то је нестало, тако да, немам другог одговора ја на то питање.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Сада ћемо мало још брже да идемо, надам се. Ви сте јуче говорили о наоружавању и тако даље Срба, да тако кажем, односно ових који су били добровољци и они који су били бранитељи, да тако кажем, својих домова, Ловашчани и Товарничани. Нигде не чусмо у осталим изјавама окривљених смо видели да су се они, да су они приступили ТО Вуковар који се налазио у Шиду и да су као такви упућени у напад на село Ловас здружено са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сада одговарате на питање.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, просто питам, зашто је ТО Вуковар са седиштем у Шиду, зашто то није ТО Ловас, да ли постоји ТО Ловас у том тренутку?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У том тренутку не постоји ни ТО Вуковар.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не постоји? Значи они због тога су регрутовани у ТО Вуковар, јел тако, који се налазе у Шиду?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Шта Вам значи да у Шиду војска постави на место шефа или начелника ТО Вуковар, човека који нема предиспозиције за то, изузев што му је овај отац покојни био службеник у војном одсеку. Мислим, а да Вам не говорим о његовом заменику, имао сам прилике да читам његове изјаве.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Просто, причамо о ТО Ловас. Ви сте се различито сећали, негде сте рекли, пет до шест дана после мог доласка у село Ловас, Милан Радојчић је постављен за команданта ТО, што би било негде падало у тај неки 16.-ти, 15.-ти, 17.-ти, не знам. С друге стране, касније сте рекли да је, да сте се присетили да је после доласка Ковача највероватније он официјално назначен на то место. Шта од та два се Вама данас чини тачнијим уз размевање да је седамнаест година између та два времена.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тачан одговор треба потражити од овога, тога како сам сада рекао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Команданта вуковарског ТО?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас да одговарате Ви на питање.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Од Граховца, а ако се хоће злонамерно тврдити, онда се може тврдити да је он већ био од првог дана командант ТО, зато што се нашао на располагању ујутру рано овај овоме капетану Вељовићу, који је стигао у село, знате. Кажем, ако се хоће злонамерно тврдити, међутим, ја кажем, он је стварно био врло агилан и висперан и нашао се на сваком месту и шта је, да ли је обављао ту функцију, да ли га је неко задужио стварно, немам тих сазнања, нити сам икада питао, није ме то, нити сам посебно, нити сам видео разлог у то време, нити сам био надлежан ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само већ када смо код овога, ова нека лица спомињу да је тај неки Љуба Јелић био ту нешто у ТО.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То сам и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и Ви сте споменули, хоћете да објасните мало то?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, не могу Вам ништа ту више, ја сам сматрао да је он дошао са пуковником Суботићем, шта друго. Он је долазио код мене, те треба му ово, оно, онако врцкаст, у канцеларију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Извините.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта кажете, господине Деветак, колико је Вама познато, он није дошао са групом добровољаца, него се касније придружио, са Суботићем, шта, да ли сам добро разумео?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, он се појавио 11.-ог у Ловасу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: 11.-ог, значи не у нападу на Ловас, него касније?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, као и многи други које није нашао за сходно, ни тужилац, ни истражни судија, да пита шта су они радили тих десет или не знам колико дана у Ловасу, а није било никаквих борби, чак ни по њиховом, по њиховој изјави и потврди, овај, него су ваљда снимали шта директор задруге Љубан Деветак ради и нишанили где ко шта може украсти и онда када се краде, онда се мора уништити траг, значи мора се убити и украсти. Било је и таквих случајева и свакаких случајева.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, господине Деветак, Ви сте на страни 16 овог исказа код истражног судије рекли, говорећи о сведоцима из Хрватске који су сведочили о догађајима, рекли сте да су они, претпостављам да су едуковани тако, да изјављују тако у Вуковару, шта сте овде хтели тачно да кажете?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ево шта сам хтео да кажем. Ви сте могли да прочитате из изјаве сада у Ловасу Шимуна Пејића, који први пут је нашао за храброст да истакне да је био месец дана затворен, био је више, а по мом накнадном сазнању, био је затворен и везан за радијатор и више дана и три месеца у затвору, четири и Сомборац овај Владо. Онда Балић Ивица и све то због тога што су остали дуже у селу, па је онда Јосип Лукетић, овај сада што сам га спомињао, да смо ишли код њега на седељке, овај и причао за те војнике, он је, његова кућа је откупљена од хрватске те агенције, као и све остале куће које нису раније продате, јер он се човек одселио у Лужац да тамо живи, јер он више није могао опстати у селу Ловас, то мислим се зна. Што би један човек који се родио и одрастао у селу Ловас направио нову кућу за себе и своју породицу, баш због тога што је остао цело време и што му је син био у полицији да кажемо тако српској, ја сам то сматрао заједничкој, а стварно нисам веровао да ће се на такав начин разићи, распасти та земља, овај, је морао да се исели из тог села. То су мислим све разлози где се они боје, а многи од њих су добили огромне пензије, наравно да ће се бојати.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Можемо то мало, када кажете многи, знамо ли некога ко прима пензију бранитеља?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, тешко је наћи ко не прима, то је сигурно. Можемо то накнадно, ево, рецимо, даћу један драстичан пример. Светић Катица, девојачко, удато Филић, њезин супруг Јоцо је давао исказ овде у овом вртићу што сам га спомињао, да не спомињем тај више, досадно ми је понављати тај вртић, толико се поштује наша власт у Хрватској и уопште држава, значи та Катица је нестала из села, отишла најмање седам, осам дана из Ловаса раније, по мом сазнању, а жена је добила пензију због тога што су је силовали четници у Ловасу 10.-ог, 11.-ог и не знам којег датума. То је та што пише, одједанпут је почела писати епске народне песме, значи генетски и она је некада била Српкиња, јер Хрвати се гнушају против.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли Вам је познато да је вођен неки поступак судски за силовање у Ловасу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не знам, није ми познато, али ево, добила је пензију због тога што није била тамо. Можда се жена и жалила што није била тамо, можда се жена и жалила што није била.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, када су у питању датуми погибије и остало, укупан број жртава у Ловасу, се мора преиспитивати из разних углова у смислу када је настао који догађај, па тако нам овај дневник који нам је понуђен каже, у селу Ловас код економије убијено двадесетдевет цивила, ово се ради о датуму, ово се ради о датуму 02.12.1991. године, а Ловас има укупно око 80 према оној њиховој евиденцији, спомен жртава око 80, чини ми се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То се ради вероватно о догађају на економији Ловас која се налази у кругу Ердут-Даљ-Борово село, овај и налази се ваздушном линијом северно од Ловаса најмање 35-40 километара.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли су то мештани Ловаса били по Вашем сазнању или друга лица?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То се није ни догодило у селу Ловас, тако нешто се није догодило, то је потурено.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Имамо даље, исти аутор се жали на крају и каже коментар: подаци достављени у одељење безбедности Прве војне области а они о томе не информисају Управу безбедности ССНО?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, то је у истом дану, да не кажем у истом сату све конструкције прављене и писане, то су све лагарије.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Али он се жали да не иду информације.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Знам, да не придаје важност и да темељи оптужницу Тужилаштво на тако лажним стварима, а овај уби, помно помаже у томе, ја не бих обраћао пажњу на то.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: То ћемо ми касније, али Ви сте сада, Ви мени господине Деветак помажете да критикујем документ, мало је људи који могу тако да нам помогну овде.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не љутим се ја на питање на Вас, него љутим се уопште, зашто није, ако је неко крив, треба да је крив, ако је неко погрешно па некога примио за кога мора да одговара, као што Србија мора за поступке ЈНА да одговара, овај, не треба онда невине људе трпати у затвор, не у затвор, него у кавезе, човече, о томе се ради овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто нећете да седнете и ових дана сте тражили?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тако сам одгојен и васпитан, госпођо судија, стварно бих се непријатно осећао, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, чисто, ипак је исцрпљујуће овде, траје ово суђење.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нека траје колико траје, из ината ћу издржати, госпођо судија, наравно ја се надам да ћете ми Ви помоћи, а пре свега, наравно и тужилац. Поражавајуће је не доказати своју тезу и дозволити да објекат нестане у смислу да му ноге иду напред, поражавајуће, ја бих бар се осећао тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имамо још питања?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Потпуковник Димитријевић се потписује на оном прогласу који је добошар добовао као војни командант села. Да ли је он на тој функцији практично онда заменио Градимира овога капетана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат, да ли је то уопште потписано?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није ни потписано.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, тамо пише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете, потписује се, нема његовог потписа.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Извињавам се, потпис да је он командант села, у потпису текста, није његов потпис, нема његовог потписа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема никаквог потписа?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Али, то је добовано, да ли је тако, то није спорно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ако већ цитирамо, да идемо на прави начин.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала Вам најлепше.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Опрсите молим Вас само, његовим рукописом је то писано, ако је он тако написао, онда је то сигурно тако. Како би било сада да ја негирам да сам написао тамо овај то што сам написао, да кажем нисам, ја само кажем да ми је жао што нисам написао војвода од западног Срема, ето. Ја мислим да све оно што потпуковник тај прича, да треба узети у најмању руку са великом резервом. Ја сам рекао јуче њега је капетан Вељовић представио као свог старешину, прво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када смо већ код тога, јјче сте причали да сте се враћали са Вашим возачем Драганом после из Митровице, па је он ту нешто успорио, Ви задремали, па да ли сте Ви видели та нека тела?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ево видите, када ме, сада ћу ја Вама лепо, натанане, зато ја кажем, морате ми дозволити да будем опширнији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Драган овај Милићевић?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ево видите, због тога ме морате поново питати, Драган Милићевић, ја сам заспао вероватно већ у Товарнику, знате и кривина је где је мало као десно према селу, нормално и одмах је низбрдо и са леве стране је то чувено минско поље, нажалост, знате и онда иде низбрдица равно као стрела и поново кривина улево, да би се исправило и уђе право у село. И он је ушао мало жешће у ту кривину, волео је да вози, овај, мало жешће и ја сам се од шкрипе овај гума пробудио. То је био некакав полусан, разумете, нисам ја спавао не

знам колико чврсто и он је почео да говори, он је иначе увек нешто мумљао, знате, као што је и муљао ту на суду, добро, ту више, зато што је био преплашен, њему је прећено у полицији, то је сигурно. И онда се напио и дошао овде на суд и вероватно је то приметио, видео сам из онога да су људи приметили. И он је мени почео говорити о људима, а ја сам успео, јер он са леве стране је и возач, са леве стране је и та ливадица, односно детелина. И ја од њега не видим, још сам у том положају, како сам се овај сео, оно дугме притиснуо да се исправи седиште, тако смо ми већ били од кривине где се више не види и ја сам њега чуо да он мени каже да види људе, да неки леже, неки стоје ту, где, каже на тој детелини. Рекох, дај, видео си овце, већ у то време овце је тај чобан Остоја истеривао, разумете. Па, тек када ми је Девчић рекао у селу био сам свестан шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте то, зато што, с обзиром да је тај «Таки», Драган Милићевић причао да је неку жену возио на порођај, по Вашем налогу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Има још који су ту жену, доктор Качар је децидирано изјавио, чак је и девер од те жене труднице изјавио ко је возио у Митровицу. Они дошли код мене ради горива, а сада одједанпут сви су возили ту жену, и Драган, због страха возио, возили су још неки који су присутни овде у судници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је, Милићевић је возио Вас, да ли је тако, добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Још су неки возили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У исто време, наравно, немају алиби други, него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам хтела да Вас питам, појаснили сте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То је то, госпођо, право питање сте ме питали.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да дођемо до онога што се такође Вама између осталог ставља на терет, да сте сачињавали одређене спискове људи за ово, за оно, за протеривање, за убијање и тако даље, да је то мање-више и са оном видео касетом се ажурирао списак, као да Ви просто нисте знали отприлике ко су ту мештани који су, око те видео касете и њене судбине, просто Ви сте рекли да имате један примерак. Ви сте то предали, рекли сте, јуче Фонду за хуманитарно право, односно госпођи Наташи Кандић. Да ли поседујете неку потврду о томе да сте предали тај доказ?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, ја сам то преснимио и предао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Дао сам, једноставно, преснимио и оставио сам за себе.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли имате Ви ту касету?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, ја мислим да супруга моја то није уништила, она обично такве ствари из рата, зато ја немам многе дозволе, многе папире, она то баца, она је мени била чистач папира увек нека брда папира и она је то бацала и неки дан је једну дозволу за мој одлазак и пролазак у Шид, ја сам се изненадио да је успела да пронађе.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, да ли се сећате, шта је било на тој касети, можете ли да опишете догађај који сте гледали?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, пре свега, рецимо, мене није изненадило што су људи из села славили ту победу ХДЗ-а и тако даље, мене је изненадило присуство овог Мерчепа чувеног из Вуковара, на том састанку, а посебно ме је изненадило делегати Хрвати из Војводине где су узвикивали у оном обраћању скупу, како ће и Војводина једног дана да постане Хрватске и тако даље. А ово друго ме није изненадило, свако има право да слави своја нека осећања и то.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Који је то датум био, да ли се сећате те прославе, шта су славили тачно?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Годишњицу ваљда победе ХДЗ-а, мислим да је била годишњица.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А где се то одржавало?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, негде у Ловасу, видео сам волови су се неки вртели, то су, тако, али нисам ја обраћао пажњу много на то, ајде рекох да нешто сачувам као успомену.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми још нешто, када је у питању овај један догађај на крају који описујете, ја сам ту при крају са испитивањем за сада, овај, описујете Ваш долазак у Савезни секретаријат за народну одбрану код генерала Обрадовића, са Вама је и пратилац, подсећам Вас на Вашу изјаву, да ли можете да нам мало тачније кажете, о чему се ту ради, зашто сте побегли. због чега сте се бојали, да ли Вам је прећено, о чему се радило?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Знате шта се десило, они су ваљда интензивирали да реше тај проблем.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Који проблем?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тај што су починили они, па да покрију те све жртве у Ловасу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко, извините, о коме говорите?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: О војсци, баш Васиљевићу па надаље, доле. Овај несретник овај пуковник Суботић за ког сам ја утврдио, морам рећи, морам госпођо, морате ме толерисати, морам јер ћу детаље заборавити ако не испричам испочетка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја данас уопште Вас не прекидам, видим да је то Вама начин комуникације.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Овај, е хвала Вам. Ја сам њега боље упознао у канцеларији у том кабинету задружном, значи пре минских поља,

када је једанпут дошао у пратњи, ја мислим да је Радојчића, али нисам сигуран.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кога?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Милана.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, кога сте упознали?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Пуковника Суботића, у Товарнику раније га видео и знао да је то он и дошао је званично да се упозна са мном и мало смо причали и попили смо кафу, вискија је било пуно код мене у задрузи, јер су се затекла два камиона вискија, ја нисам дао да иде ван задруге, то сам наравно оставио за потребе, не могу рећи да нису и властите, а и гостију и тако даље. Ево видите, добио сам улт за гајбу вискија и јагње смо већ имали и тако. И следећи мој сусрет с њим уживо је био када је он сам свратио да ми се похвали како је после ове фертутме са том Филић Викицом и том Кризманић малом, како је он успео, јер је он био позван или је наишао и био потпуно упознат са тим догађајем и те девојке су преспавале у полицијској станици. Рекао сам да то не понављам, са брачним паром Воркапића, овога Милана, званог «Трндо» и да ми се похвали како је он обрадио ту Филић Викицу да оде у Хрватску и да буде агент ЈНА. Ја сам се на то мало насмешио, било ми је непријатно и питао, опростите, пуковниче, где сте Ви у војсци радили. Када ми је рекао да је био предавач не знам на којој стручној средњој школи војној у Београду, ја сам одмах видео је то официр опште праксе и он се бави обучавањем агената и то особе која стварно мало је слободније живела, њезина ствар, али.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како је изгледао тај пуковник Суботић?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Висок, црн, наочит, црне брчиће, иначе из Будимаца, рођен у селу Будимци, који је на подручју општине Осијек и то ми је рекао и то у близини места где је рођен и овај патријарх Павле. И нормално долази, команда је тада била прекопута школе и прекопута полиције у кући Стеве Брајковића, човека у старијој доби који се иселио и то је била команда ова из Војводине и дошао ми је Рудић и каже, сумњиво, дошао је, а већ се шушкало тих дана како ће да мене среде, посебно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, међу војском, долазила је информација.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко ће да Вас среди?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ко, војска, ко ће да ме среди, ко други. И ја сам нормално одлазио, био је Сабо, ја мислим да се презива, тај Сабо Нандор, командант села у то време, одлазио код њих на састанке и никада се није десило да они, већ су ме знали ти сви њихови војници који су обезбеђивали ту зграду, да неко упире пушку са бајонетом у мене, знате и мени Рудић каже, сумњиво је, дошли су, овај, сигурно Љубане да те хапсе, преко двадесет полицајаца је дошло, два, три возила. Ја само питам, знам, немам начина да побегнем изузев да их

преварим, јер је рампа на излазу из села и ја кажем, питам Рудића, где је паркирао, каже, испред задруге, рекох, паркирај доле низбрдо, јер од, с десне стране гледајући фронтално, леђа окренута задрузи, школи, је полиција, овде је, с леве стране је зграда, ту где је била команда у кући Брајковића, а цеста је нижа од многоступа, за једно метар и нешто, има доста степеница и на једној и на другој страни, није премештено мостићем, него идеш доле да би прешао тамо. Рекох, код степеница паркирај, низбрдо и нека ауто ради. Не знам одакле ми је то дошло, а многе ствари су ми се догађале у рату и рецимо, често пута ме вадило то што овај ми излети, видећемо шта тата каже и онда су они мислили да сам ја ко зна ко и да имам, а знали су за те неке моје контакте и састанке, то сам причао, да не понављам и ја унутра, нема шта сада, они на мене оружје, рекох, идите у пичку материну, ви и ваше оружје, шта ме зајебавате ту, ја вичем, овим баш речима, а он, трем је та швапска кућа, мало повише, није обично две, три степенице, него једно шест, седам, значи има метар, метар и двадесет, он одоздо гледа, јесте, јесте Љубане, као весело, а ови у дворишту полицајци и пар њих око њега, разумете. Рекох, опростите, треба ми пуковник Ковач, каже, да, да, изволи Љубане унутра, сав весело, нећеш имати проблема. Ја уђем ту и клепе ме и возе. Ја кажем, опросите, молим Вас, ево управо су ми јавили да економија горе гори, само да видим шта је, па се одмах враћам, он каже, да, да, изволи, нема проблема, чекамо те и како сам ја сео у ауто, он је био угашен пред Генералштабом, био је пун горива, нигде нисмо ни стајали, и наравно био сам одмах примљен код генерала покојног нажалост овога Вука Обрадовића и доле се пријавио и када је човек чуо, примио ме одмах и ишао је и овај, како се зове, тај Рудић са мном. Испричао сам шта се догодило тог јутра и да сам побегао и испричао да се врши на мене притисак и да се покрива то што се догодило. Ја сам имао осећај да човек не зна, јер ме два пута питао да ли ја то говорим истину и погледао у Рудића који је климнуо главом, јесте.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: О чему сте известили, о минском пољу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Од 10.-ог па надаље, о свему.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Од 10.-ог па надаље?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесте.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је био неко од сарадника генерала Обрадовића присутан?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, био је сам. И наручује неки број и чуо сам мало жешћи разговор, овај, на неко његово питање мало тише, како сте, пуковниче, ваљда није добио адекватан одговор, јер је поновљено, стиснуо интерфон, овај, хвала, добро, друже генерале, е, каже, тако је већ боље и питао одмах, да ли мене позна, каже како не, имате ли проблема Ви с тим човеком, пуковниче, каже, у, овако баш и он му је рекао, можете ли Ви пуковниче да немате проблема са тим

човеком. Па, почео је да муца и он му понови питање и овај му одврати, разумем друже генерале, кажем, између осталог, рекао је да сам му све испричао и да му налаже у повратку, а мене моли да свратим код њега и да се мало испричамо, овај, па каже, још ћемо се ми око тога чути, надам се и брзо видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је из истраге, исто прича.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, ја немам за сада више питања, хвала најлепше.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Судија, када ће пауза?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да направимо паузу, да ли би и Вама било лакше?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Било би ми, било би ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Паузу па ћемо наставити.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хвала господине.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида у 12 часова и наставиће се у 12 часова и 20 минута.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Колико је сада сати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тачно подне.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се наставља у 12 часова и 40 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, од колега даље ко је? Адвокат Војислав Вукотић, Ви сте хтели, само да уведу оптуженог.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Извињавам се, само да не заборавим, да замолим, има једна слика код мог адвоката од најмлађе унучице, малог формата, ништа, није му ту, хтео сам замолити да дозволите да ми је да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Господине Деветак, рекли сте да је пуковник Душан Лончар слао Крњајић Жељка у Пазову, по добровољце. Да ли је то тако или није, господине Деветак?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ја не сећам се да сам децидирано рекао да га је слао, али да је он и покојни Воркапић Милорад су били замољени да разговарају за што више добровољаца, такво сазнање је тачно.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, ја Вас онда питам, да ли је Вама познато, да је пуковник Лончар у својој изјави у овом поступку није ниједном поменуо да је било кога, па ни Крњајић Жељка, слао у Пазову по добровољце, а Крњајић наравно негира да је ишао у Пазову по том основу, па ме интересује, да ли Вам је то познато или не?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мени је то познато, чудило би ме да је пуковник Лончар то потврдио, то би ме јако чудило. Чуди мене да Ви се борите за то да то пуковник Лончар Крњајићу није рекао, јер то није никакво злодело, ако се ја добро разумем, а онда да наставим, чудило би ме да не почне негирати да је уопште долазио да обилази фамилију и да сам му ја помогао сместити фамилију од моје фирме, нема ни триста метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени је тако и рекао да је, ево сада читам, пуковник Лончар замолио да се нађе што више добровољаца, тако да имате баш меморију добру.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видим да имате добру меморију.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Када ми се упали сијалица, јер није увек, понекада и када погледам господина тужиоца, заменика, уствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам и хтео да се исправим малопре, нећу, прекидам Вас, молим Вас.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Не, ништа.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мислим да сам користио презиме Суботић пуковник, ради се о пуковнику Петковићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде Лончар се помиње.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, малопре када сам говорио, када сам био код генерала Вука Обрадовића.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Е, па у том делу се исправљам, значи ради се о пуковнику Петковићу и он је био шеф и он ме је сачекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има то, и у истрази сте исто причали.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Не ради се о Лончару, него о Петковићу, кажете, или ја нисам добро разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, он то оно што је малопре причао, пре него што смо отишли на паузу.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, моје следеће питање би било, откуда Вам онда то сазнање да је Крњајић ишао у Пазову, уколико то не потиче од пуковника Лончара, на који начин сте то сазнали?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Могу, одговорно тврдим, чак и од њега, а пре свега, од овога покојног Воркапића, он то није ни крио, овај, а друга ствар, тамо је већ било јако велик број у Товарнику пре 10.-ог добровољаца, и пре тог мог довожења са аутобусом добровољаца из Товарника, према томе не видим шта је ту спорно.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Спорно је утолико.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја не могу да, у том делу ја не могу ништа да, истина је то.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Извините, спорно је утолико што Крњајић тврди да никада у Пазову није ишао ради организовања тих добровољаца нити слања на то подручје, већ је искључиво ишао код супруге која се тамо налазила, ето због тога питам, знате.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли Вам је рекао да сам га ја сместио?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Молим?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел рекао да сам је ја сместио уз помоћ моје једне запослене раднице.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, него да разјаснимо просто та питања, мислим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Боље ћемо разјаснити када буде сведок, надам се, Баста Милорад и Мирко Јовић, па ће они потврдити код кога је он долазио.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, следеће питање би било, овај, можете Ви да нам објасните, како знате на основу чега, да је Крњајић Жељку унапред одређена функција командира станице милиције у Ловасу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја мислим да мој адвокат поседује једну пропусницу за мене, за Крњајићеву супругу и моју кћерку Дијану, која је издата управо тог дана за дозволу повратка пролаза из Товарника за Шид и даље за Београд, потписану од стране Жељка Крњајића. И ја бих молио да је он преда или наредних дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био потпис да је он командир милиције Товарник или Ловаса?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Пише тамо све, да не лупам сада напамет, пише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он ће то приложити ако има.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Битно је да ли се ради о Товарнику или о Ловасу, мислим?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја колико сам запамтио, колико ме меморија служи, да је био неки бивши командир из ЦЗ-а Београд, командир станице милиције у Товарнику, звао се Јоргић, име овог тренутка се не могу сетити, али мислим да је исто Љубо, али нисам сигуран.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: И наравно још једно питање, овај.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ето, то се ја сећам.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да ли знате можда господине Деветак, да је Крњајић Жељко на било који начин учествовао у организацији ослобађања овог Ловаса и ако је то тако и ако знате, из којих извора или није?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Знам. Видело се од многих сведока овде овај саслушаних у истрази, да сви причају о некој бензинској пумпи, па су наишли неки камиони, па су онда они ушли и тако кренули и тако даље. Међутим, моја накнадна сазнања су следећа – да су они сви постројени пред командом војном или већ негде на погодном месту и да су одатле кренули и да им се неко од официра, да ли и сам овај не сећам се тог детаља, пуковник Лончар обратио, да ли тај Камбер или још неко, овај, обратио са некаквих пар речи и упозорио их да не певају ни случајно ове четничке песме и не знам о неком понашању и тако даље и да је овај пуковник Лончар рекао да наименује за команданта операције Крњајић Жељка и он је изашао испред строја и рекао да се слаже, уколико остале вође овај тих делова, да тако кажем, добровољаца се слажу, они су се сложили и тако је остало и извор тога је од многих Ловашчана, а и самог Жељка Крњајића уживо прича.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, да Вас питам, да ли сте Ви били непосредно присутни тим активностима или нисте или то све знате из других извора?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо судија, ја мислим да сам ја био јасан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да није био присутан.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Моје накнадно сазнање, нисам био присутан, то би било исто да ја питам сада Вас, откуда је Жељко Крњајић рекао да сам ја вероватно обавестио пуковника Лончара да је Товарник пао, па пуковник Лончар то исто тврди да мисли да сам га ја обавестио, иако сам дошао из супротног правца у Товарник, то би значило, да су њих двојица били у вези.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље, бранилац оптуженог Миодрага Димитријевића, адвокат Миладин Живановић.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Мене занима, господине Деветак, како је дошло до организовања тих састанака који су обављени у вечерњим часовима са војском, добровољцима и тако даље, на чију иницијативу, наредба или било шта, уопште како је дошло до тога?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ја мислим да то потиче од те прве вечери, 11.-ог навече када сам ја спавао у кући где је спавао и капетан Вељовић, да је то био наш договор и та пракса тако настављена. Иницијатива ако бих рекао да је моја, погрешно бих, вероватно, ако би рекао децидирано да је капетана Вељовића, опет бих вероватно погрешно, то у једном разговору, схватите, ми смо стварно врло озбиљно о свему разговарали. Мислим не могу да кажем, ја се извињавам, децидирано, не могу да одговорим.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли су ти састанци почели тог 11.-ог или?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како ће почети тог 11.-ог када смо ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се већ изјашњавао, рекао је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Навече се нашли у тој кући, њему је било непријатно да спава сам у тој кући, човече.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли су ти састанци?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: 12.-ог су почети, фактички навече смо се ја и он лично договорили да одемо у Товарник и све сам то рекао, да не понављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то је већ причао.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте се тог 11.-ог договорили у које време тачно, у којој просторији тачно или је то at hock, сваког дана договарано?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на 12.-ти?

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Па, они су се 11.-ог договарали увече, ако сам ја добро разумео, а да ли су се договарали када ће то стално бити, мислим неко тачно време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адвокат Вас пита, да ли је то било формално нешто одређено у толико сати састанци или овако?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо председнице, не сећам се ја стварно тога, да бих могао рећи, можда сам се сутрадан, када смо путовали за Товарник договорили, можда смо у ходу у току дана послеподне о томе договорили када да се састанемо, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, није било неког заказивања?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, није.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Ако сам ја добро разумео, то је био договор само њих двојице, нису укључивани и остали или јесу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, који остали, реците ми, па ћу Вам одговорити.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Месна заједница, полиција, добровољци?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, у просторијама Месне заједнице, односно Месног уреда, мислим адекватнији је израз, просторија Месног уреда је коришћена за те састанке. У почетку је био и Ђуро Продановић присутан и, ма сви из села, могу рећи, овај, Воркапић покојни у име

полиције, Радојчић је исто био са мном присутан, није то нека подела, разумете, јер то је било спонтано.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Како су они позивани, да ли је ту неко предузео, да ли је преузео то на своју одговорност Вељовић или сте то Ви скупљали или већ, морао је неки начин да постоји, нису сами дошли?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не знам, како је ко кога сретао, тако га је и обавештавао, могло се десити да је Вељовић рекао рецимо Радојчићу, било би добро да присуствујеш састанку, јер њих двојица су сарађивали од тог јутра како сам и рекао малопре, могло се догодити да сам ја срео овога Продановића да кажем, требало би да будеш, за полицију је већ било нормално, Воркапић је био у полицији у овоме Товарнику, било је нормално да се састаје са војском, то је. Мислим да је овај Воркапић ту тај обичај и пренео и Ловас, што се тиче полицијског дела.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли је потпуковник Димитријевић био на састанку 14.-ог, пошто је он дошао 14.-ог?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како ће човек бити, зато сам и рекао, трагично је ако је он стварно дошао 14.-ог, то су били касни вечерњи сати и да је направио толико пиздарија за два дана, а ја верујем да је тако, није сигурно био, када сам га ја прихватио негде око пола десет, десет навече, значи у 21,30 или 22 часа тога дана, да ли је 13.-ог прихватам, да је био 14. октобра 1991. године и одвео код мене у кућу на спавање, значи састанак, није могао бити присутан на састанку, јер ја сам отишао са састанка и задржао се у станици полиције на кафи, то сам рекао гласно и јасно, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули све, 15.-ог је био први тај.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли знате, колико је дана Димитријевић био у тој кући код Ваше фамилије и да ли је све време био стационаран ту?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Откуд сам ја то знао, када он не зна да је био, како бих ја знао колико је дана. Био је ту ноћ, преноћио човек и сутрадан је већ спавао у кући, заједно са Вељовићем код породице покојног Боже и Божице Велимировић.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Поменули сте у свом исказу у понедељак да сте, ако сам ја добро разумео, са Вељовићем били код Лончара?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесам.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: 12.10.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам поменуо, него сам изјавио.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли је то било тада када сте ишли по те вреће или неки други пут, нисам то разумео?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, нисмо ми ишли само по те вреће, ми смо пре свега, ишао је човек да пренесе своје виђење ситуације и да

реферише како је распоредио војску и све то што је нормално у војсци, а вреће су дошле саме по себи као неминовност, да су људи који су погинули, сахране, па сам ја замолио те пушке и заједно смо дошли до закључка, ради кретања у атару, да би било добро да имамо одређени број униформи, да поделимо народу. Е сада, да ли је он то све рекао овоме пуковнику Лончару или сам ја све рекао, а он допунио, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Поменули сте да сте 18.10.1991. године ујутру тражили неке људе за рад у задрузи, али нисам Вас разумео, да ли сте то тражили од Димитријевића или од Перића?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја нисам овај рекао да сам тражио неке људе, него сам рекао, ако се добро сећам, исправиће ме госпођа председница, ја сам тражио одређени број људи, а не неке људе, то није иста ствар, неке и одређени број људи.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Нисам мислио конкретно на људе, него на неке.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тражио сам најпре од господина овога Перића, јер је он био тамо, затекао сам га у том дворишту, и он ме је упутио на пуковника, потпуковника Димитријевића и ја отишао до школе и он послао свог курира и одобрио тридесет људи колико сам и тражио.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли знате ко је био тај курир, сећате ли се тог човека, знате ли његово име или нешто, чин?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Одговорићу Вам са једним доживљајем. 1993. године нашао сам се код једног пословног партнера, да не спомињем име, ако буде требало, знам име, Прашчевић Милутин, био је сувласник «Радиопатка» у Ваљевоу, то му је водила жена, имао је озбиљну фирму, снабдевао нас ђубривом вештачким и ишао сам на неко савјешће и у стару зграду у Ваљевоу, ја сам иначе тада у Ваљевоу био први пута онако у граду, иначе у пролазу раније једанпут или два пута, смо ишли на ручак и за супротним столом је седео господин овај Перић, овај и он ми говори, јер смо ја и он причали о тим догађајима, био је он у Ловасу и тако даље, и он мени каже, а он је то и наместио, Љубане, па ово ти је Перић за суседним столом. Ја кажем, дај, немој ме зајевавати Милутине, човек је био у Ловасу црн, те 1993. године, то је могло бити па вероватно, лето, јесен, био је човек мало мање бео него сада. Ето, тако сам ја њега запамтио. И како бих ја могао да запамтим овога, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Курира.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Курира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи, не сећате се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Излишно питање у сваком случају.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Такође сте у свом исказу рекли да сте били код Лончара после минског поља. Да ли сте сигурни да је то било 18.-ог или 19.10.?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Апсолутно сам сигуран да је било 18.-ог увече.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли знате за борбени извештај који је писан а у коме стоји, односно то Вам је читао и председник већа, у коме стоји да сте на неки начин Ви одговорни за то, догађај на минском пољу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, знам исто као и Ви.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Питам то у контексту оног да Вам је Лончар рекао, добро је што Ви нисте ту учествовали, а истовремено постоји тај борбени извештај.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Није он мени рекао да је добро што нисам учествовао, него добро да са овим немаш ништа и мислим да сам то тако изјавио отпочетка, у предистрази.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Поменули сте да сте разговарали са Димитријевићем на ручку и да је он.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам разговарао, био сам веома љут и рекао сам то што сам рекао, овај и.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли сте то вече разговарали са Димитријевићем на том?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, причао је да су били на ручку, он, Вељовић, Димитријевић, значи све, имате ли нешто ново у вези тога?

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Занима ме, да ли је исто вече разговарао, мислим да то није помињао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Путовали смо потпуно без речи до Товарника и назад у том пицгауеру, нисам ни речи проговорио са њим.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Не мислим када сте путовали, него након тога, не мислим када сте ишли код Лончара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адвокат хоће да Вас пита, да ли је тог дана био и ручак са Димитријевићем и да сте после увече били код Лончара?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Није био ручак, била је само супа, јер ја нисам дозволио да поједе остало, излетео је и рекао да га ја увек зајебавам.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте исто вече били сами са Димитријевићем и разговарали о истом догађају?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Само у пицгауеру, тамо и назад, значи Ловас-Товарник.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли је то вече одржан редован састанак као до тада?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Апсолутно не, био је општи један мук, откуд можете да питате то вече да ли је одржан неки војни састанак, а нарочито којем сам ја присуствовао, јер сам им матер тамо на камару свима.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да, али ако војска, војска када има састанке, они увек имају, значи неко мора да каже да је одложено.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Они су гледали да затрпају та своја злодела отпочетка, зато су ишли тамо у амбуланту да траже књиге, да ово, да оно, постојао је један општи страх, чућете Качара да ће га и ликвидирати, њега и све који су били рањени, човече, чућете, човече, чућете, ја посебно молим за овог сведока Туркаља и овај што сам рекао, што живи у Сплиту, жена моја ће доставити телефон и адресу.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Реците ми, да ли је 10.-ог када сте дошли у Ловас, да ли је било тада војне полиције, мислим оне са белим опрточима у Ловасу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У то доба ноћи када сам ја дошао и да је било, не би их видео, сигурно, али мислим немам сазнања да су били 10.-ог навече.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Следећег јутра?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Исто их нисам видео, пре него што сам рекао, када сам изашао с тог чувеног говора из Дома културе, онда сам их запазио.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли Вам је познато да је у периоду од 10.-ог до 18.-ог била нека хуманитарна мисија у Ловасу, представници неког фонда?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, био сам, био сам у Београду, то је било, овај, сазнао сам из списка, 16.-ог, знам тај дан да нисам био, али сам чуо када су се вратили други дан, трећи да су били.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Чули сте да су они били у Ловасу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Од неког од Ваших сарадника?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја нисам чуо да је била нека хуманитарна, него неки официри да су били из Међународне заједнице или су официри их пратили, можда су били хуманитарци, али нешто посебно ја нисам се ни занимао за то, јер нисам имао времена, људи, то се све догодило у пет, шест дана, то су једни шокови. Ову терапију ја од 1992. године користим, до тада сам био здрав човек, ја сам након непуних годину дана комплетно зубе овако у канцеларији извадио, човече.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, има ли још неко? Адвокат Јасмина Живић.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Оптужени се изјаснио о томе, када је потпуковник Димитријевић дошао у Ловас. Моје питање је, са ким је он дошао у Ловас?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја мислим да сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, све сам одговорио то, госпођо судија. Довео га, дошао је у пратњи капетана Вељовића у Полицијску станицу

да тражи решење њему за спавање и случајно пронашао мене, зато што нисам отишао кући одмах са састанка. Накнадно после, захваљујући том пуцању, мене је занимало ко је био у том Ловрићевом дворишту, када смо ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда је адвокат мислила на неке војне структуре.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: На спавање, па сам чуо накнадно да је то његова јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким сте били, не овако.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не знам Вам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато ја питам да ли знате, каже не зна.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Такође се оптужени изјаснио да је Перић Дарко дошао 17.-ог увече у Ловас. Мене интересује, у том периоду, док је Перић боравио у Ловасу, да ли је било састанака између њега и Перића и ако јесте, где, по којим питањима су разговарали, ако су разговарали?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја бих прво рекао да Перић уопште није ни био у Ловасу. Он је практички прошао кроз Ловас, разговарао, нити сам се упознао с њим званично, први пут ја га видим ујутру тамо у тој згради задруге, први пут и ако не негирам да можда у том првом делу, када сам ја налетео 17.-ог или нисам налетео на тај састанак, да је човек био, али ја га снимиио уопште нисам, не може се рећи да је неко негде био, ако је преспавао и отишао у бадњару сутрадан, што га је послао тамо неко безвезе. Мислим, због тога је такав одговор.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: И још једно питање, оптужени је рекао да није сигуран да је присуствовао састанку 17.10. Рекао је, ако сам можда и био, реферисао сам и отишао. Моје је питање, коме је то реферисао?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, потпуковнику Димитријевићу, он је водио састанак када је дошао, та његова тврдња је чиста лаж и измишљотина, то нема приче.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли још неких питања?

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Само једно питање. Да ли познаје Сашу Стојановића?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Саше Стојановића ја се сећам по имену, али не познајем га сигурно. Спомињан је тамо, у којем контексту ја не могу сада да кажем, али не сећам се човека уопште.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље? Адвокат Бранислава Фурјановић.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Спомињао је Зорана, али није рекао презиме. На ког Зорана је мислио, да ли на Зорана Косијера или на Зорана Обреновића?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У ком контексту?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: У контексту да су имали зелене униформе војничке.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја се тога не сећам, ја знам да сам Зорана Косијера спомињао у контексту да је изјавио да сам их ја чекао аутомобилом и ишао испред аутобуса, с којим су они дошли 11.-ог у Ловас, а за ово друго, за униформе, не знам на кога сам мислио, не знам.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сте сигурни да сте Ви сачекали баш када је стигао Зоран Косијер?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Шта да ли сам сигуран?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да сте сачекали аутобус, пошто он то уопште није споменуо?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ја сам сигуран да сам прочитао негде да је он то споменуо, а да ли сам ја сигуран да сам ја сачекао, ја уопште не тврдим да сам их сачекао, откуд такво питање.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Сада сам Вас тако разумела, можда сам Вас погрешно разумела.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, веровтно погрешно.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро, да ли могу сада по заменичком пуномоћју да поставим питања за Николајидис Александра?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли познајете Иванку Перичић?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Кога?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Иванку Перичић из Ловаса?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Перчић Иванку познам.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Перчић или Перичић? Да ли сте омогућили Николајидису да је одведе из Ловаса у Бегејце и да посети рањеног оца?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тога се стварно не сећам, али обзиром да је она буквално живела са покојним «Аждајом», у ту причу не верујем, из тог разлога, то нема шансе да се деси да овај с њом живи, малтене отпочетка, имао сам такву информацију и сазнање, а да је Николајидис води у Бегејце, то је измишљотина чиста, јер њему на пут нико није смео да стане, чак ни Петроније и Николајидис.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сте 11.-ог.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И само да завршим, опростите, и та девојка је била трудна, у петом месецу трудноће када је овај погинуо, негде тамо у Босни, била је и на сахрани у Добановцима, дао ја службена кола, био Радојчић, она, Ђуро Продановић и тај мој возач Михаљевић Бранко. И после тога је абортирала, једно време је долазила једна сестричина из Добановаца, недавно сам је срео пре хапшења, након толико година, нисам је препознао, него у некој причи, па се дошло до

тога, али одговорно тврдим да та изјава и тврдња овога Николајидиса није тачна.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли познајете Владу Сомборца?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, данас сам га спомињао да сам ишао на, са женом код њега на Божић 1991. године, значи 25. децембра, па ме чуди питање да ли га познајем, а рекао сам да сам био на Божић код човека.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сте Ви рекли Николајидису 11. или 12. октобра 1991. године, да спава у његовој кући?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја мислим да је то чиста лаж, коју ће и Сомборац, надам се, да ће ипак доћи, да негира. Откуд бих ја таквог човека послао код породице Хрвата да он њих чува, а имали су малодобну кћерку, мислим да је била петнаестак година старости, нешто мало развијенија за свој узраст и то не бих направио ни луд, а посебно након спознаје по ономе што сам говорио јуче, с тим што сам заборавио да кажем да је увертира за оперу «Мала Флорами», односно посету трговца Сабљак Марка-«Белог», била обрада најпре једне српске породице, жене и сестре од покојног Мане Зораје одмах прва кућа до задруге, је улетео тај тандем, односно двојац деликвената у ту кућу, те су жене врло тихо живеле, ова сестра Даница је била неудавана, тако је и живела са њима заједно, истих година као и Миољка, супруга, нажалост покојне су оба две, али има и сведоци, имају лекарски прегледи и тако даље, па су видели, уредно је висила, овако мало како да кажем, свечанији јесењско-пролетни мантил, шешир и штап и доле испод тога уредно очишћене ципеле. И док су жене успеле да објасне да је човек умро и да су оне Српкиње, оне су биле претучене, па их је после преузела овај да брине о њима и ставља облоге Ловрић Катица, иначе овај супруга Ловрић Рајка, којем су ове две жене, једна ујна, ова Миољка ујна, а ова друга Даница му рођена тетка, значи по мајци и после је дошла Рајкова сестра Радојка која живи сада у Футогу и возила их у Нови Сад на прегледе и ја посебно молим да се позове као сведокиња та Ловрић Катица из овог разлога и из разлога што је Катица радила у кухињи тога дана када је био тај 18.-ти и из разлога што је Катица служила ове овај на том састанку на којем је говорио Рендулић Адам, где су се састали у кући Мирка Ловрића, који је био свекар, односно отац овом Рајку, овај и била присутна том састанку и после тог састанка за који овај тврди, како је све лепо договорено, након, шта ја знам недељу дана, је запаљен економски део њиховог дворишта. Ето толико су се лепо договорили. Па, значи, по три основа та госпођа може да буде сведок, па молим да се, сада мислим да живи у Савином Селу, али молим моју супругу, ту је, овај да сазна и да адвокат достави адресу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ће у предлогу када буде било.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Као угледном грађанину села Ловас, да ли Вам се неко жалио на Николајидиса?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ја не верујем да је прошао који први тај дан, да неко мени или у полицији, али мени је било ретко за то се није жалио.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оптужени Николајидис, изволите. Не морате да се окрећете, имате на монитору, па ћете видети њега.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Спомињеш неки двојац у негативном контексту, на кога мислиш то?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Двојац је тандем, то подразумева исто тебе и овога Петронија.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Како то да у досадашњим изјавама уопште ниси спомињао мене, нити си ме повезивао са Петронијем, него тек у ова задња два, три дана?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Вероватно зато што сам те се плашио.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Како причаш о ауту овом који је погођен са зољом, када ниси имао везе, ниси био присутан ово, оно, а ја сам био случајно присутан, како ти можеш да кажеш како је погођен?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Зато што сам га видео након два дана.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Кажеш да си видео 11.-ог двадесет до тридесет мртвих људи на улици. Ко је то осим тебе још видео?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не знам ја да сам то тврдио.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То стоји у твојој изјави.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Можда и јесам, али сигурно то нисам видео.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Чији смо онда ми били добровољци, ко нас је водио, ако ниси ти?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ја јесам у аутобусу вас довезао до Товарника, то је тачно.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зашто?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Зато што ми се тако хтело.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Добро. Јуче си у изјави рекао да су мештани плаћани боновима, а да су те бонове могли у задрузи да замене за динаре, па чак и за марке? Чему онда бонови?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, зато што тебе нисам узео за економског саветника.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: За суђење ово што имаш у Хрватској, да ли си предложио некога из Србије за сведока?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам био у прилици.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Кажеш да у Ловасу рад био добровољан и да су на рад ишли мушкарци и жене које су пратили добровољци. Зашто добровољци када ти са њима ништа ниси имао?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ја нисам рекао да су их пратили добровољци, него су били с њима и да је о том делу водио рачуна Радојчић.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Какве добровољци имају везе са пољопривредом, ти си био, кажеш, директор пољопривредне задруге?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Зашто су били тамо него да помогну, а не само да пљачкају и убијају.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекао си да си оспособио пекару.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам ја то рекао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Потврде, ове пропуснице, да ли је имала само војска или и цивилна власт, исте?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Само војска и полиција.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Полиција?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Добро, на то сам мислио, на Вас.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Али у свакој случају војни образац, војни печат.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А да ли сте Ви имали овај потписане изјаве да је могло да се узима, да се није ишло код војске?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Бланко је, било је тих појава.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: На тај принудни рад, кажеш добровољно су ишле и жене. Да ли су ишле добровољно и које су имале малу децу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја не могу да одговорим на то питање, јер није постојао принудни рад.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: 18.10. то си у допуни изјаве 15.10. изјавио да 18.10. мене на економији ниси ни видео, у земљорадничкој задрузи у дворишту.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја нисам то рекао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Посебно на тужиочево питање, он је инсистирао да, моје име.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Могуће, али она твоја тврдња да сам ти рекао да тамо тампонираш овога, како се зове, Петронија, то је апсолутна неистина.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, ја сам то рекао, они који ти требају да си те рекао да их чувамо. Представљао си се као хуман човек, добротвор, цивилизован и тако даље. Одакле онда та јама и та масовна гробница?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, боље питај, боље себе питај.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, нисам је ја копао, него ти.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам је копао, нисам ја копао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је то цивилизовано?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Војни, војни багер. Ма, дај, то твоје тумачење, ја, молим Вас да ме ослободите ових питања више, ја копао јаму, човече. Зна се, утврђено је ко је копао јаму.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, ти си изјавио да си ти отишао код Лончара и узео багер да се ископа јама.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ја сам изјавио то што сам изјавио и не негирам то.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зашто нису сахрањивани сви Хрвати нормално? Како је могао Милорад Воркапић да се сахрани нормално у сред церемоније? Зашто они бар у неком скраћеном поступку нису сахрањени?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ти знаш да је Милорад Воркапић био Србин и да је то била једна еуфорија и да из тих разлога, са свим војним почастима је сахрањен и тако даље и тако даље.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зашто Хрватима није омогућено макар да виде своје погинуле и да их они сахране?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Немам одговор на то питање, нисам их ја поубијао, нити сахрањивао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли можда ниси желео да их виде на шта личе пре него си их бацио у јаму?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Немам одговор на то.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А одакле ти идеја да поредиш Ловас са Јасеновцем? Па то ни Хрвати нису урадили.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То је мој доживљај такав и то је моје право.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Постојао је полицијски час тамо. Да ли је то важило за све?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја поуздано знам да за тебе и још неке није важио.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Како си ти онда ишао на састанке до 11 сати тамо и чекао?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Зато што сам био храбар, а нисам се замерао и зато сам се осећао сигурним.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекао си да су добровољци били искључиво ради пљачке и убиства, да су вршене због тога?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам рекао искључиво, рекао сам част изузецима.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Шта си урадио да то спречиш?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам био задужен за то.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је дужност сваког грађанина, поготово једног директора.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Зашто ниси пошао од себе.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зато што нисам радио и нисам имао тај увид. Ти си имао везе у Генералштабу и свугде, могао си да то урадиш. Зашто си напустио Хрватску, конкретно Ловас?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Моја ствар приватна.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли си на сахрани код «Аждаје» био?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Код «Аждаје», да ли био на сахрани са Мирком Јовићем?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја не, малопре сам рекао ко је био на сахрани, а ја сам био нешто спречен, иначе бих ишао, било је такво време.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У више наврата си помињао како си на разне начине покушао да се дође до истине око Ловаса, пошто хрватском правосуђу ниси веровао, помињеш да си ишао по неким адвокатима, па код госпође Кандић, ово, оно. Како ти није пало на памет да одеш у СУП, у суд?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, моја ствар.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Они су меродавни за то.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Моја ствар где сам ја ишао и нећу да ти одговорим на то питање.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Споменуо си попа у Товарнику да је убијен. Да ли је можда убијен да би се ти преговори прекинули, јер је он учествовао у тим преговорима?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја то не знам, ја сам само споменуо шта сам чуо и доживео у Товарнику, да је поп оклизнуо се на банану у хорском певању, а нисам ни рекао, колико се сећам, ево нека ме председник суда исправи, овај, ако сам рекао тако прихватам, мислим да сам рекао да је пао човек на банану, тако је било хорско певање.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Јуче си рекао да је истина да добровољци нису знали у Ловасу ко су Хрвати, њихове куће и слично.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То ја нисам рекао, ја сам рекао да сам имао дојам да је унапред све договорено и рекао сам отприлике како су знали да бацају у двориште неког ко је значио нешто у ХДЗ-у бомбе, значи све је нацртано и испланирано, тако сам рекао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је то могао неко да Вам да осим мештана у Ловасу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, не верујем, откуд ја знам ко им је дао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Поменуо си неке женидбе у Ловасу. Да ли је тамо био проблем да се ожени неко?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не разумем питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, да ли је био проблем оженити се, вероватно ови што су дошли, на то сте мислили?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли у смислу, да ли је неко спречавао или шта?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, да ли је био проблем, уђеш код жене у кућу с пушком и кажеш, ти си ми жена, да ли је смела она то да одбије?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ти то најбоље знаш.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, ти си се оженио тамо, зато и питам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам се?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ти си и оженио, зато те и питам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Кога сам ја женио?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, ето, за «Аждају» сада говориш, чак и трудна, ово, оно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја само причам оно што сам ја знао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекао си.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нити сам довео «Аждају», нити сам га упознао са том Перичићком, мислим то су глупости што ти питаш.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекао си овај да си видео Јоцину жену како иде сва весела кроз Ловас у радњу, продавницу, да се претходно удала за Јоцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мислите на Димитријевића?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ја не знам да се она удала, ја сам имао сазнања да он живи код ње у кући.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: И видео си је веселу и насмејану?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тачно је тако и било.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, тамо нама није било до смеха, не њима.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ниси питао период када је било, Јоца је остао мало дуже.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је неки од тих бракова успео или да ли је трајао дуже?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам се бавио тиме и немам појма.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекао си да су се теби жалили мештани.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, рекао сам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли су се жалили на неког Србина мештанина или само на ову војску и добровољце?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не сећам се. Ја сам јуче рекао ко ми се пожалио и рекао шта је рекао, мислим да ли треба ја то да понављам, да ми се жалио.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, не питам само.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јуче си чуо да јесте, да сам то потврдио.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Добровољци који су одлазили кући, долазили код тебе за помоћ неку, бензин, нешто новца и слично, да си ти то некима и давао?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Давао сам бензин свима.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Чији?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Задружни.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Значи, не твој?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не мој, значи државни у то време.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А зашто си им давао, када ти ниси ништа имао са добровољцима?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Једва сам чекао неки да оду, а неке сам, за неке сам сматрао да су заслужили да им се помогне да оду, да обиђу породицу и тако даље.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Значи, имали су неке заслуге?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мислио сам управо то што сам рекао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекао си, Мирко Јовић, Бастаја, долазили су код добровољаца. Зашто онда имају са тобом контакте, зашто код тебе спава, рецимо, Мирко Јовић?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам ја рекао да су они долазили, него да су 10.-ог навече са мном дошли, а после је долазио доста често Баста, а Мирко Јовић не знам да ли је долазио. Те неке краљевске крви што се спомињу Срби који су долазили са Бастом, ја тај дан нисам сигурно био у селу, овај, дошао сам доста касно и стварно се не сећам, и видео сам и примио код мене у канцеларији, овај да је Јовић био, не сећам се, мислим да није.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А зашто, када ти немаш са добровољцима ништа, они су дошли због добровољаца? Шта ти имаш њих да примаш?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ето, због заслуга које си ти тамо направио, због тога.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зашто им ниси рекао да смо то радили, да нас врате назад?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па ти не знаш да ли сам ја рекао или нисам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Изјавио си да си гледао те касете пронађене у Ловасу. Да ли је неко са тих касета остао жив, који је после 10.10., а да се налазио у Ловасу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја не знам, мислим да треба погледати касете и избројати људе, па, мислим да број на касетама превазилази број погинулих.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ко је правио уговоре о исељењу и остало?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам се бавио тим анализама и не занима ме питање, нећу да одговорим.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ко је правио уговоре о исељавању?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ко је правио уговоре о исељавању и остављању кућа са Хрватима?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Које уговоре?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ове што су потписивали да се иселе?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не разумем питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита, ко је правио ове исељенице, да тако кажем, за исељавање, пошто је у својој одбрани Николајидис тврдио да је једном приликом затекао Вас и Марију Ђаковић да нешто радите те уговоре за исељавање?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Откуд ја знам, самостално су направили двојица људи уговор о замени кућа и то је, овај, Кризманић онај што у својој изјави прича да сам ја био љут нешто на њега, па ми је рекао, вероватно, зато што ми је свирао на свадби. Не могу се овог момента сетити имена и један човек из Будимаца, чијег имена се стварно не могу сетити, знам чији је рођак и ко га је довео, то је овај рођак од једног судије из Осијека који је радио на Окружном суду, којег сам знао, сада је адвокат у Сремској Митровици, жена му је судија Општинског суда у Сремској Митровици, ето толико знам о уговорима, а ако мислиш на потписивање изјава о исељавању, то су и Хрвати рекли овде ко је то радио.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Изјавио си да си хтео да помогнеш оном погинулом Ђорђевићу што неки кажу да је из Чачка, ти кажеш из Ариља.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја нисам изјавио.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Његовој породици.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја нисам то изјавио, него сам рекао да сам организовао на иницијативу да људи оду доле код председника општине који је прихватио, у Ариљу му је живела жена.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зашто опет када немаш ништа са добровољцима?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Подржао сам ту иницијативу, ако је то злочин, прихватам то на себе.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Објашњавао си да си сву енергију у Ловасу усмерио ка скидању летине и свега, необраног.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Чега, батина рече?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Летине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Летине, усева.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Извињавам се, нисам разумео.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Само ниси објаснио, чије је то све било?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, моје забога, тражиш то питање, ево ти, не желим више да одговарам на питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Николајидис, Ви можете и даље да постављате питања која сте спремили, а оптужени може викати не желим. Желим ја да чујем Ваша питања.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли су добровољно, као велика већина желели и хтели Хрвати да ти будеш директор, тај који ће тамо у том делу пољопривреде све одлучивати?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Када сам ја изјавио да сам биран за директора, ја сам постављен за директора.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли су то Хрвати желели, која већина?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хрвате нико није питао, нисам вршио анкету, не знам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли се онда може рећи да си насилно постављен тамо?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја насилно нисам, нити сам ја насилан човек по природи.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Значи они поставили, посадили, урадили све око тога, а ти дошао, обрао и они били задовољни тиме?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, опростите да ли је ово питање или констатација, не разумем, питам Вас само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да се убацујете, ја Вас молим, да се ово заврши без Вашег кажњавања.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Две групе сејача, приватници и задруга.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: И привтно и задруга?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: За кога те више занима?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: За обе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: За обе? Ево онда прво за приватника, чак су неки сведоци изјављивали да су исплаћивани, да им је нуђена накнада, а задружно је задружно и зато нисам дужан да полажем рачуне, ни теби ни суду, јер нисам због тога овде на суду, да ли сам у праву, госпођо председнице?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је била ергела коња тамо?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли су неки коњи мењани за неки џип?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесу.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Тај џип је био најпотребнији селу, а рекао си да нисте имали ни соли.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли ти знаш када је то било и знаш ли одакле су ти коњи дошли у Ловас и са ким је мењан тај џип и због тога сам ја после имао проблема, остао без свог иметка. Ако могу збиља да испоричам ово, иако је 1993. година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо око тих коња и џипова.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Шта сада ти мени.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Изјавио си да си изнајмио пар крава за потребе села.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, рекао сам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли хоћеш да кажеш да Ловас није имао пре тебе крава и млека?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Било је две, три. Код Ивице Филића, ако те баш занима, ишао сам да га питам за то, да му се плаћа и он је рекао да је једна стеона, у дубокој стелости, да храни прасце, нема концентрата, колико сам ја разумео и нисам хтео да насилно од човека се узима млеко. Па, сећаш се у истрази да сам ти рекао, човече, шта ме питаш то, у истрази ме је питао, доле.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Мене је твој адвокат питао двадесет пута да ли сам био осуђиван, ја сам му лепо одговорио, уопште ми није сметало.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У Долову су ми рекли да је Ацо Николадис звани «Грк» и «Коњ» да је дошао са Вама, добили би бесплатно краве.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ето видиш, боље да си ишао са мном.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У Долову, економија Долово код Панчева.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Где је завршила сва стока из Ловаса?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не сећам се.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли си «Аждаји» помогао да среди неко кривично дело у Београду које је имао пре него што је дошао у Ловас?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ко ме?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: «Аждаји», Обреновић Зорану?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Први пут чујем, можда му је помогао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: 30.05.2007. године кажеш код истражног судије, конкретно тај Јоца што је учествовао у извођењу људи на минско поље, одакле ти тај податак, када Јоца још тада није ни био окривљени?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам разумео питање, госпођо судија, баш ми је интересантно.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекао си конкретно тај Јоцо што је учествовао у извођењу људи на минско поље, одакле ти то, када ниси имао?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Када сам то рекао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: 30.05.2007. године.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, видео сам то из папира.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Није био оптужени још.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јавили су ми ови из УБПОК-а.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: На тим састанцима који су одржавани, био си присутан, милиција, територијална одбрана, командири војске, командири добровољаца и ти чекаш њима да поднесеш извештај и реферате. Какве они везе имају, Ступар, «Аждаја», Бата и ови, њима ти да подносиш реферате, ти си директор?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мешаш крушке и јабуке, шљиве, трешње и нећу да одговорим. Одговорио сам на то питање, када и у које време и коме сам предавао извештај.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зашто ниси извештај подносио власницима тих летина, стоке и осталог?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Зато што ти ниси био довољно паметан да ме саветујеш, требао си ми прићи, овај и сигурно бих те саслушао да си ме саветовао, зашто ме сада питаш за оно за шта си сам крив.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Јуче мислим да си на нечије питање одговорио да си 12.-ог, 13.-ог дефинитивно почео све послове око земљорадничке задруге, чак си нагласио за машинску радионицу да је почела да ради.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам рекао тек после 12.-ог када сам обишао где, шта да се, да се почело, да се хлеб почео радити, отприлике 13.-ог, 14.-ог, у истрази. Код Павлић Томислава, значи нисам имао, стрица од ова два момка што су погинула, нисам имао овај разлога ја да поправљам, када је он имао исправну пећ, отишао лично код њега и питао да ли је вољан, оберучке је човек прихватио, плаћено му, е сада не сећам се да ли у боновима или, али да сам знао да ћеш ме то једног дана питати, ја бих био то писао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, само због датума питам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Имао бих читав извештај.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Добро, пошто је то, кажеш, 12.-ог, 13.-ог било, 18.10. када си видео оно све у земљорадничкој задрузи, у дворишту, чији си ти директор, да ли си неког питао тамо, шта је ово, шта раде људи, каква је војска ту, какви добровољци, батине, ножеви, крв, шта је то? Ипак си био ти директор те задруге.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Моја ствар јесам ли питао, све сам рекао о том шта сам имао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: После тога одводиш те људе и мирно идеш на неки састанак тамо у Сремску Митровицу, ово те не интересује даље шта се тамо дешава, ти твоји мештани, ово, оно. Нико ме не говори, онда не идеш код Димитријевића да му поднесеш извештај шта се тамо ради и то?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли ти мени то стварно постављаш озбиљна питања или се ти зајебаваш са мном?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Најозбиљније питам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Најозбиљније? Тек сада схватам колико си ти озбиљан и одговоран човек.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, за разлику од тебе. Оно што се у Ловасу називала милиција, да ли то има приближних сличности са милицијом?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, обзиром да си ти тамо улазио, у сваком случају примедба ти је на месту.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Улазио, али нисам био у милицији.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Није имало шта да се украде тамо и отме.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: 29.05. Девчић каже да се у то време Деветак, да је Деветак све надгледао и био уједно и управник задруге. Да ли лаже?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Немам појма, питај њега.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Предочене су ти прекјуче неке изјаве сведока, сведока оштећених. Твој коментар је био да ти људи то не би изјавили да си ти био присутан када су давали те изјаве. Да ли мислиш да те се још боје као 1991. године и 1992., да не би смели то да изјаве?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мене се нико није бојао, нити је негде изјавио тако нешто.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Изјавио си за све те злочине, зашто нити то 1992., 1993. године отишао када није било више тамо добровољаца, зашто ниси отишао и пријавио то све?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ти то не знаш.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли си ти у Ловасу направио макар прекршај?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не сећам се.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли стварно мислиш да сви они који те спомињу у негативном контексту, да су лажови, деликвенти и тако даље, већ како их називаш?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: За тебе сам сигурно, за друге нисам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, поред мене има још њих сто што исто говоре.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Свако има право да каже шта хоће.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А ови који те хвале и на које се позиваш, скоро сви су мртви. Да ли има неки жив који може да те похвали?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја мислим да за никога мртвог нисам споменуо.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не данас, уопште, за све који би могли да кажу нешто добро за тебе су умрли.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Имаш крив дојам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: За минско поље си изјавио да је то неко учинио ко више није знао шта ће са тим Хрватима и да је то учинио болесни ум.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Где сам ја то изјавио?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У твојим изјавама.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не знам да ли је добро цитирано, вероватно се ради о томе.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Баш тако, тим речима.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Због тога што су људи пребијени и да је болестан ум неко ко је то урадио, то је сигурно.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли то унапред себи постављаш дијагнозу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако. Дајте да вас суочим па ако још нешто имате.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши суочење између оптуженог Љубана Деветака и оптуженог Александра Николајидиса, на околност да ли је оптужени Љубан тражио од оптуженог Александра Николајидиса да убије Снежану Кризманић, Иванку Перичић, те на околност да ли је оптужени Љубан држао говор у Пазови и рекао да има доста хрватске војске у Ловасу, те на околност, да ли су привођења и хапшења вршена по Љубановом наређењу у команду – станицу милиције, те на околност, да ли је тражио да се «склони» десет до петнаест Хрвата из подрума Месне заједнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто имамо четири околности на које се суочавате, идемо ова прва околност, да ли Вам је наложио убиство, тражио од Вас да убијете, «одведи, јеби, уби Снежану Кризманић»?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Када и где?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У команди испред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво значи Николајидис говори, па ћете после Ви.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У команди испред оне, где је Нада Воркапић кувала кафу, ту испред си је довео и ту си ми је дао и то си рекао, због тога зато што ниси могао оца да јој ухватиш, јер отац, кога мрзиш, а данас га хвалиш овде, кога мрзиш, јер он је био тамо неко и нешто у том селу пре тебе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ко је био присутан?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ти, ја и она, сада не знам ко је ту био.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Прво, ти лажеш, та зграда никада није била команда, то је била станица милиције.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Овде се лаже, али толико колико си ти слагао, сви заједно нису слагали.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Свака ти част, друго, овај, ја девојку нисам ни познавао добро, никаквих разлога за то није било, лажеш као псето једно велико, човече, што и јеси, на концу конца.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Шта?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Псето највеће.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ти си мали Павелић, када си могао да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте да се вређате, мене само занимају конкретне чињенице.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зашто ми говори псето, госпођо судија, ја њему ништа, он мени псето говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, за ову Иванку Перичић, и то сте причали.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, водио сам је у логор у Бегејце и то је њему познато, тамо сам био три дана, задужен због тога што сам је водио и ту тукли су ме, онда сам и упознао Александра Васиљевића и пустили су ме и он је лично у Шид дошао по мене и вратили су ме, вратио ме, овај, у Ловас и видео је да сам тучен, све и онда ми је рекао да ми је то она наместила, јер му је било криво, зато што сам претходно извукао Снежану, и онда је покушао да ме убеди да убијем њу. Међутим, ја то нисам урадио, после тога што он прича, после се «Аждаја» оженио са њом, када сам ја отишао тамо из Ловаса.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, и све да си ти наместио «Аждаји» ову Иванку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љубане, примакните се микрофону, да се чујете и Ви.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, нема говора о тој причи, овај, нити сам ја знао да је он конкретно ишао, где је ишао и да сам га чекао у Шиду, чиста лаж, таман посла, нисам имао другог посла него да чекам овакве типове у Шиду или дочекам, доведе, нема говора уопште о томе. Једино када сам те видео уредног, то је било то што сам рекао, то у задрузи када си дошао по гориво, једини сусрет овако уживо. Све друго лажеш, мислим нема потреба ја ово да говорим, ово мени је из понижења, човече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћемо на ову другу околност држања говора у Пазови.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, исто чиста лаж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ово што сте причали, има доста хрватске војске, рекли сте да Вас је он преварио, нека Вам одговори на то.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Све нас је преварио, рекао је да нас тамо чека двеста, триста зенги.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Шта ја да одговорим на питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте, реците њему то.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То сви добровољци који су били тамо, могу или потврђују.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Апсолутно сви ће потврдити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте само прво он да каже, па ћете Ви, Љубане.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Већ потврђују, међутим ти увек сваком кажеш да си ти, сада мени говориш да ја то једино кажем.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Када си ти уопште први пут дошао у Стару Пазову, то ми реци?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У Пазову почетком октобра.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Почетком октобра?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Којим поводом си ти дошао почетком октобра у Пазову?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зато што смо отишли, зато што смо одатле пребачени за Товарник.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ко те довео у Пазову?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Горе, Српска народна обнова ко је био у Општинском одбору у Панчеву.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Чућемо Горана, чућемо Басту, да ли је истина, да ли сам ја уопште држао било какав говор по том питању, немој да измишљаш, нема говора о тим причама, не знам чему мислиш да ти то помаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо на ову трећу околност, ова привођења и хапшења по налогу Љубана Деветака, то сте Ви тврдили.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, свако привођење и свако хапшење и свако убиство, иза свега стоји он, значи то данас ја да слушам око војске, то су небулозе, какав Димитријевић, какви бакрачи, људи нису имали везе, нису имали за затворе, то су направљени затвори када је он дошао, све је рађено када је он дошао, значи, ништа пре тога, спомиње тог пуковника, то одношење тих аутомобила, трактора прво вече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, њему се директно обраћајте, не он, него суочавате се са њим.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Он, Деветак Љубан, све то што сам рекао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, јеси ти чуо, човече Божији, када сам ја рекао да постоји човек који је жив, којег си ти приводио и који ће доћи

овде да каже ко га је приводио и коме и које је доба дана или ноћи и да нећу да саопштим његово име, јер није још време. Не зову се сви људи истим именима, поменуо си два имена када си констатовао да су сви зову истим именом, зато се не сналазиш. Причаш глупости, лажно оптужујеш, ја наместио да ви крадете аутомобиле? Чијим аутомобилом си отишао тамо где си отишао, човече?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Оним који си ми ти дао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја ти дао аутомобил.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: И лично, тај аутомобил је остао твом заменику Љубану Јелићу, Љуби Јелићу је остао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, дај, човече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо на ову четврту и важну околност, да је Љубан од Вас тражио да склоните десет до петнаест људи из подрума Месне заједнице. Реците му то у очи.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То су ови рањени што су остали, повређени који му више нису требали, они, само је задржао оне који су му требали, који имају паре и који су, које је одредио за неке послове.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ко ме сам ја рекао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Мени си рекао, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Где?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Прво си мене послао и доктора Качара.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте да он прво каже Вама.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У команду, мене и доктора Качара си послао да их превије, да их прегледа. Када је доктор Качар видео да не може, рекао је да мора да иду на сто, ја сам се вратио и рекао сам ти да морају да иду на сто, да треба да се оперишу, ти си рекао да се нема времена, да долази смена војске и да мора да се склопе одмах, онда сам ти рекао, нека ти склопе они који су им то урадили.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Пажљиво те слушам, у које време?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: 18. децембра послеподне.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Чуо сам то, у које време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 18.-ог, ког?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: 18.10. послеподне.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У које време?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Послеподне, то за Митровицу, ниси био, ти си чекао резултат минског поља, ти и Дарко Периф сте чекали резултат минског поља. Ви сте имали циљ, не то да буде, него да погине и неки војник и добровољац, да би могли стварно да кажете да је било случајно, то је био циљ. Али није вам успело, зато што нико овде не рачуна оне људе које си ти послао као водиче, па после, па се води да су.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Понављам ја теби питање, отприлике, у које време 18.-ог послеподне?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Послеподне, четири сата, нека буде, пет.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Четири сата, када је већ ноћ, јелде?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не ноћу, у четири сата.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо судија, ма нема говора о овоме, ја стварно, из понижења ми је да ме овакав убица овако понижава са оваквим глупавим питањима. Уопште нема говора, пусти се мене, човече. То што си ти урадио, урадио. У овом поступку ће се утврдити ко ти је наређивао и шта, који су ти мотиви и све остало. Ја сам тачно у овом поступку испричао отприлике по мом сећању 18.-ог где сам био и где сам се кретао и у које време, да сам кретена у команди некаквој, којој команди срео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада је поменуо, поменуо је ту некакве водиче, да ли Ви знате Илију Кресојевића и Милана Рендулића?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Управо то сам поменуо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, Илију Кресојевића како не бих знао, био је портир тога дана у задрузи и Милан тај други Рендулић био је око машине тамо испред радио, да ли сте видели да су ми наместили да пишу да сам ја обезбедио, да сам морао написати да сам обезбедио шест водича. Нека ми нађу, нека ми поброје шест водича.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Два водича си послао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја знам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зато не може.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Немој ти мене исправљати, јер ја знам тачно о чему причаш.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зато не може да се утврди ко је рекао да се скрене у минско поље, јер ни војска није наредила, ни добровољци, него ти водичи, зато једино они нису ни повређени тамо, јер су знали где иду, а повређена је и војска и добровољци, само што су они имали намеру да буде више мртвих, и војника и добровољаца, како би то испало случајно. То са минским пољем је у праву што је рекао да није било случајно, само што је то он организовао, не Димитријевић.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли то човече знаш да је Милан Рендулић Хрват, да ли ти то знаш?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Какве то има везе, и Девчић је Хрват, па сте убијали тамо и хапсили. Ти знаш да у рату нема везе која је националност, када је криминал у питању, сви се држе, а видиш да си окупио око себе и Хрвате.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нарочито да нема везе, то се показало на твом случају, нажалост, нарочито да нема везе колико је ко луд.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја видим већ три дана дајеш изјаву да идеш на то да будеш луд, јер видиш да ти не вреди ништа и три дана већ се спремаш на то, а овај, пошто смо, у исто време и на истом месту били, а причамо различито, онда би требао да кажеш и мене да прегледа неко, само што иза мене стоји још њих сто који понављају.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја једино могу да предложим затворским властима да те узму за неког специјалисту лекара.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Само што овде мораш и друге, јер други понављају исто што и ја, а као ти, нико не понавља.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Специјалиста, видиш ти знаш шта ја намеравам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли Петроније Стевановић неких питања? Изволите. Имали сте још неко питање или шта? Добро, сачекајте онда, још то једно питање, да чујемо.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ови претходно истерани мештани Срби и малтретирани од стране Хрвата, да ли су они имали више од војске или добровољаца разлога да ми се после свете?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам разумео питање.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Претходно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је укључен, јесте.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Претходно ови протерани Срби и малтретирани од стране Хрвата?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам никада тврдио да су протерани и малтретирани.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Кажеш, чак су и код тебе у Пазову дошли и.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Чекај да расчистимо једно по једно, немој ти мене ту зајевавати и прескакати. Никада ја нисам тврдио да су малтретирани и протерани, него да су људи отишли, јер се нису лагодно више осећали. Ја не знам зашто је то тако, нити сам био тамо.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Кажеш да је било пуно војске, добровољаца, оружја као блата, мртвих, рањених, исељавање, а спомињеш неку школу, нека обданишта, нека забавишта.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо судија, да ли ја заиста морам да водим дијалог овакав, ево одбијам дијалог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате, Ви можете да кажете, нећу да одговорим, а ја сам хтела да чујем његова питања. Ви можете на свако његово питање да кажете, нећу да одговорим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нећу да кажем ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли имате још неко питање, Николајидис?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, јуче је, да и за ту браћу Павлић, прича да нису, како тврди, да нису пуцали, него спомиње неке

радиостанице. Како када није био тамо, каже тог 11.-ог, када је дошао, то су сви видели, каже, нема одакле, с преке стране је био тај други део задруге и ту одатле с тавана, то су видели сви, то су људи давали изјаву који су ухапсили ту двојицу. Он сада спомиње неке радиостанице тамо, мислим, небулоза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако немате да идемо на Петронија.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Јуче је само рекао да, на једно питање је рекао, овај, одговорио: «као да је то било, као да сам ја то приватно финансирао». Тај рат јесте био приватан, прљав и његов.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Сада сте у суочењу са Николајидисом, обратили сте му се и рекли, да је убица. Да ли сте Ви хтели да га омаловажите или сте стварно видели да је некога убио или знате да је некога убио?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам видео, али овај поуздано знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Шта поуздано знате?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да је убијао, имао сам такву информацију, накнадно сазнавао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Кога је убио?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не могу сада да се сетим, али сигурно нисам слагао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Петроније, питања?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, хтео бих само да кажем, када смо дошли у Пазову, каже да није нас примио, јер нас је остало још једно пет, шест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су примедбе, значи сада на његово казивање, реците примедбе да чујем.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, и они су нас сачекали, Горан је звао, пошто смо ми каснили нас из Панчева, стигли смо ту, било нас је једно тридесет и нешто, откуд знам, каже, јесмо сада сви, крећемо, каже, ајде идемо горе на спрат у странку и Јовић је са њим кренуо. Каже, браћо, хвала вам на оваквом одзиву, што сте дошли, ми добровољци имамо велики посао, имамо у окружењу породице, фамилије, не може ни војска ништа, морамо да им помогнемо и шта ја знам, ту говоре. Узео је Љубан да каже, каже, браћо, хвала вам на овом одзиву, исто тако, мислим лепо и пријатно, каже, ако то успемо да фамилију извучемо оданде, јер велико је упориште, каже, од мене ћете сваки да буде награђен, сваки појединац ће да буде награђен, само да не буде мртвих, да не срљамо, да се не пије и тако, разумете.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Шта да се пије.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Када смо пили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Одвели су нас тамо у Шид, тамо смо «110» један пицгауер нас чекали, одвезли су нас у Шид, рекли су,

сви једнообразно да будемо обучени, била је она погранична она униформа са качкетима и панталоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ово што сте рекли да је у Пазови, он негира да је држао тај говор, каже да није, слушали сте га ова три дана.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја имам двоје деце, две кћерке, а ја се кунем у њих, веројте ми, за њих живим, разумете, ја се кунем да их никада не видим, ако није те речи изговорио, ја немам разлога да лажем, ја имам двоје деце, ја сам породичан човек и не бих лагао, не знам шта да сам урадио, разумете, а хоће господин Љубан нека каже, он зна да сам пуно урадио за њих, да сам ризиковао свој живот, да многе ствари које ми је говорио само што сам ескивирао и шта ја знам, а то ћу да кажем сада, одвели су нас, обукли, то да до Шида из Шида су нас.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Где смо вас обукли и ко те је обукао?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: У касарну сте нас одвезли тамо, био је један старешина, прво су узели.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: С чиме смо те одвезли?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: «110» и пицгауер један.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: До Шида те питам, човече, до Шида, редом идемо?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: До Шида из.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Прво, слагао си.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Камионом и пицгауером.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И из Пазове?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Из Пазове сте нас одвели, јесу нас чекали с десне стране напред од оне мензе, када сте нас питали, браћо, да ли сте гладни. Нас је било срамота, чекај да Вам кажем, када сте нас одвезли у мензу, када сте нас одвезли у мензу, шта желите да једете, и немој више да би ми пили од два пића и пожутире, молим вас, можда ћемо вечерас да идемо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У коју мензу?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ту где је била странка, ако стојим овако, странка с леве стране, а менза с десне, Љубане, ево нека кажу сви.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Човек прича фатаморгане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми оно у Товарнику, Ви рекосте да је он био тамо, чули сте га ова два дана, три, колико, он то негира.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Прича, он је долазио, он Девчић, Воркапић и овај бубуљичав Крњајић, шта ја знам и увек долазили да нас обилазе, како је браћо и шта ја знам. Ми смо увек питали: «команданте, када ћемо у борбу», мислим оно, напети смо, како су они тамо рекли, каже: «момци, не смемо ништа да урадимо без војске, без наредби», јер ако би ми сами отишли на нашу одговорност, сами, ми би

били формација, ми би били банда, али ми нисмо, ми морамо са војском да идемо, сачекајте, будите стрпљиви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте све причали. Да ли имате неко питање за њега, он то негира?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, каже господин да ме није одвезао, да ми није наредио, да ме није вратио са Јовићем, тада 14.-ог, јер он је мени и пре тога говорио, када су долазили ови, предавати, када су привођени, добровољци када су приводили горе у хангаре, он ми је говорио: «Петроније, то да се чисти». Ја кажем: «како да се чисти», ма, каже: «јел треба пуно да ти кажем, немој много да ми филозофираш, то има да нестане и у тајности», разумете, као да ми њих склањамо. Кажем ја. «па ја не могу такве ствари да радим», хајде да га истучеш, разумете нешто урадиш, али ја не могу. Он каже, «Петроније, ниси требао да долазиш», тако, био је строг, рекох, «добро, видећу». Тако сам му обећавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо слушали, хајде да вас суочимо.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши суочење између оптуженог Љубана Деветака и оптуженог Петронија Стевановића, на околност да ли је оптужени Љубан био командант Петронију, на околност да ли је држао говор у Пазови, говорио да је јако утврђење хрватске војске, обећао паре и исплатио га у Ловасу четири, пет милиона након поласка, односно одласка из Ловаса, да ли је у Товарнику био пред напад, говорио да узму што више оружја, јер је јако утврђење, да ли је приказивао касете са ХДЗ прославе и говорио «ево, браћо, то су нам непријатељи», указујући на Хрвате и да ли је тражио да се «склоне» Хрвати из подрума Месне заједнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада ме слушајте пажљиво. Прва околност је, да ли је он Вама командант?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он негира да Вам је командант.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Он је мени био Бог и јаје, мислим, не мени, него свим тим добровољцима и када нам је Јовић рекао у Пазови, ово ће да вам буде командант, верујте, као мени, ми смо мислили нас ће Јовић да води, ми смо дошли код њега, каже, ово вам

је командант и верујте, верујте њему, много је добар човек, неће вам ништа фалити. Он нас је тако покупио и ми смо само у њега гледали. Ту су нас затворили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њему реците, ако Вам је командант.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: У ту кућу где сте нас затворили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обраћајте се њему.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Добро, да сте нас обилазили. Ми смо ту били као.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ко је кога затворио?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, ту где сте нас у ту кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово за команданте, Љубанте, реците Ви њему.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: У Товарнику, у ону кућу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Лажеш човече све.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Добро, хајде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте да он одговори на ово што Ви причате.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хајде мало стани.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Стаћу ја, Љубане, али немој, знам човече и мени није свеједно, али морам да кажем, видиш да смо у клопци, ја морам себе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У коју децу се ти кунеш, где су ти деца?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја имам моје двоје деце, имам моје две кћерке, бре.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А где су ти деца?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Шта где су ти, шта тебе брига где су, ја ти говорим, Љубане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо да слушамо, Петроније, окрените се према мени. Слушајте, сада он Вама нека одговори, везано за ово командант, нека Вам каже.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, нема говора о томе да, тај цели говор мој о којем ти причаш у Пазови, то је чиста фатаморгана, то ће потврдити сведоци, ја немам ништа друго да кажем. Тај је пут од Пазове до Шида, какав камион, какац пицгауер.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: «110» и пицгауер.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, «Галеникин» аутобус, шта причаш глупости.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: И ми смо у Шиду обучени, неке сте облачили тамо и долазили, тамо је било оружје послато.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, сви лажете, облачење у Шиду није било, зна се где је било.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја сам се обукао у Шиду, деце ми моје, здравља ми, у све што имам најмилије.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, дај Боже да је жив тај возач «Галенике».

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јесу нам узели податке тај капетан неки тамо и шта остало, телефоне ако изгинемо, све.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Откуд ја могу, ти си тврдио у Ловасу да је било гнездо оно, како се зове.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: На силосу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Митраљеско, не на силосу него на млину.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Џакови, силос, ја нисам могао да се, друго је млин оно што меље, а ово је што практично.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, се тукло горе зољом, па уместо да је тукла горе на гнездо, тукла у аутомобил.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Није аутомобил.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Вратио на рикверц, да би ви могли да пуцате.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Није, ми смо фронтално, када је Крњајић наредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да се враћате.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Чујеш, Љубане, Љубане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се суочавати на околности које не тражим. У вези овога да је обећао исплаћивање новца.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, глупости.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да Вам је платио.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, ово је са Јовићем, када ја нисам хтео да извршим, када смо ухватили ону браћу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, што не зовеш браћу да сведоче.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, не, зваћу га, наравно да ћу га звати. Када смо ухватили ону браћу, када си рекао, где ти је Воркапић.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, коју браћу.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Дозволи, када си ми рекао, Петроније, дођи овамо, где ти је Воркапић. Ја кажем, сада смо били код маме и тате, тамо смо јели, рекох ево га, отишао је на економију, ваљда, брзо ми га доведи.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Који Воркапић?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Онај Милорад, онај што нас је водио, што нас је водио.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесте, погинуо је човек, па онда можемо се позивати, исто као што овај твој пајтос, смо чули да смо ми убили тога Воркапић Милорада.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оставите се тог Воркапић Милорада, то нисам тражила. Ове касете ХДЗ.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Добро и ово када ме је одвео, када ме исплатио, рекли сте за паре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте и то, али то сте ми прескочили.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да кажем, да кажем за то. Када сте ми рекли за те, када смо их вратили оздо што су били рањени, они, када сте раздвојили горе те рањене и ове горе на економији, те. Морам да ти кажем истину, не могу другачије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он прича своју причу, Ви одговорите на свој начин.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Када сте ми рекли, Петроније, ови мора да се склоне, стиже војска, где ће онаке да ми виде, да их склониш. Ја кажем, где да их склоним, не знам ни где има амбуланта, где, где Љубане, тако сам ти рекао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Која војска?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ту је био и «Аждаја», био је и овај Воркапић и Девчић, Радојчић, овај Крњајић, сви сте били ту. Ја кажем, где.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Крњајић посебно.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: И онда се излетео.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Сада да ме ниси подсетио да је био Крњајић ту присутан, не бих ти веровао.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, ђубре једно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да му се тако обраћате.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не могу другачије, ја не могу другачије.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Чујеш ли, Љубане, када си рекао, мора да се склоне, мени ниси рекао да их убијем и онда се Аца излетео, када је рекао Воркапићу да паркира «Пеглицу» пред затвор.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Причаш глупости.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јесмо гледали?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, то је гадљиво што причаш.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: А мени си рекао, ти раздужи оружје код, када си рекао да раздужим оружје код Девчића и ти одмах идеш.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја те послао и да Мађаревићу распориш ногу одавде догде, човече.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ко бре распорио, шта то говориш, ко зна шта сте ви радили, ко му распорио, јеси ми рекао да тучемо и зашто их држимо горе, зашто их не склањамо ноћу. Зашто их држимо горе, шта ће ти, ми немамо шта са усташама да разговарамо, јеси рекао, ниси ме одушевио, нису ме задовољили уопште ви што сте дошли. Кажи Љубане, здравља ти. Да ли ми је «Аждаја» дао кола што нисам хтео да извршим и да те не видим више, хајде вољно, пољубио си ме још, поздравили смо се ја и Јовић и ти и «Аждаја» у Товарнику, отишли сте на састанак с преке стране, рекли да пожуримо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хајде дозволи да ти ја сада нешто кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада се Ви мало.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли ти видиш сада, видиш се на огледало када се бријеш, да ли се видиш, колико пристојно изгледаш. Па, јел ти знаш како си ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се, Љубане, окрените се овамо микрофону.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли ти знаш како си ти тамо изгледао да нема шансе да се ја са тобом поздравим.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Имам ја кући слику.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А не пољубим, човече. Ма, донеси је, донеси је.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Донећу Вам слике како сам изгледао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја не причам шта си ти имао код куће.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Донећу Вам слике како сам ја изгледао, после шеснаест година изгледам овако какав сам могао да изгледам. Један као војник, један педантан војник.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Теби требале паре.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Разумеш, ја нисам био тамо злоћо, да убијам, да стрелјам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А како сте отимали паре од људи, теби требале паре.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Од кога, нисам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, рекли су сами.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: За гробље, за гроб дао деци својој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, за те.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ако сам узео динар од некога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петроније, сачекајте мало, слушајте, те касете ХДЗ, он каже тек после је видео те касете.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Слушајте, то је било овако, ваљда 12.-ог увече су добијене те касете, било је око пет касета, добили смо агрегат из Качарева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо ми слушали, него Ви њему реците, он негира то.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Е и када смо гледали, када си рекао, лично мени, здравља ти твог, ево закуни се у твог Девчића, мислим, добро, није важно и најмилије, када си рекао, скупи ове твоје озго, као те добровољце, скупи и када дођу да виде овде, ко је злоћа, ко су нам душмани.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Чекај, да ли могу ја сада, чекај, рећи ћу ти.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Добро, хајде.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Види, ја сигурно сада ћу да се закунем у тебе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Повуците тај микрофон, нећете се чути.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не могу другачије, из Качарева знаш ли ко је агрегат дотерао?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Пера, онај.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А ко га је добио, ко га је испословао тај агрегат?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја не знам да ли је Јовић, да ли је њихова странка.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Баста, Баста. Знаш ли ти да ће Баста тачно да каже када је агрегат стигао и тај агрегат пре 20.-ог сигурно није стигао у Ловас.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Шта причаш?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја немам заиста више шта да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ту за касете.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како ћу ја гледати без струје касете, шта Вам је жено.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Како 20.-ог, када си са пуковником пио већ кафу када нам је дошао пуковник наш овај потпуковник, када је дошао, да ли смо пили кафу, било светло, јесам чувао оног Хрвата тамо што нам је поправљао тај агрегат да се не поквари, јесам га чувао, како 20.-ог, ја сам отишао 14.-ог.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не знам ја, то ја нисам водио рачуна о том делу.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јеси рекао ко су нам непријатељи и ујутру када смо дошли 13.-ог, каже, браћо, не треба ништа да вам говорим, то си нам доле рекао, ми смо рекли и знамо шта су говорили.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Шта је било 13.-ог?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Гледали смо те касете и било је четири, пет касета.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, да, ја имао времена да се зајебавам с тобом и гледам касете.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: И онда смо отишли горе и са спрата су приводили.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Приносили нам виски с ледом, јел тако?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ви сте отишли на терасу и Девчић, Радојчић, Воркапић, а нама си рекао, те који да се одвајају, ти млађи, ти који су тамо бучали и говорили сваком Србину две крушке у кућу, са тим свињама нећемо да живимо, е ти си рекао, бекен фортем да мислим, зна се шта треба да се ради, да се убију.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја вама показао.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Онда је почела туча, маторце смо тамо, а ове млађе овамо и тада је почела туча и раздвајање. Тада смо одвојили доле, разумете, одвојили смо у те подруме, а ови су старији остали, како сте рекли, за посао и шта ја знам, они нису те злоће, е онда 14.-ог смо ишли да ухватимо тог и поведен је тај мали брат, близак да он виче свог брата, да виче да се предају, да их не би побили.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Које близнаке, објасни ми.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, та двојица близнака што је прво један ухваћен, један је ухваћен, један је остао. Када је дошао за храну, мама и тата када су ишли.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сада од тебе чујем да су то близанци.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Како од мене, видео си и на касети, човече, како и друго сви знамо, да ли си им ухватио тату и маму, разумеш, са погачама, оним вином, ракијом, оне беле свеће, да ли су били код Љубе горе у затвору.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не знам, презиме реци, на кога мислиш.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Откуд ја знам, ја сам ту био четири дана, три ноћи сам спавао, код тебе сам спавао једну ноћ у СУП-у код Аце и на економији, ја нисам, ја не знам, овде нешто 18.-ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо довољно, довољно, довршено суочење. Ви сте нешто имали неко питање, Николајидис?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Закуни се у најближе, ето у твог Девчића и у оно унуче које си добио. Немој да лежим џабе, да трунем, који сам частан и поштен био, што нисам хтео да оверавам, да убијам. Имао си ти своје пулене, који су те слушали. А тај Баста, дошао, и ти сада Баста, немој срећо, анђелу мој, ја ништа нисам отерао, оног «Кеца» што ми је дао Љуба и тог «Кеца» сам у странку вашу предао тамо, ако си ти од овог Јовића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо све чули.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја морам констатовати, да ли могу да замолим, госпођо судија, ја сам сада тек укапирао да човек прича о браћи близанцима синови од овог покојног Андрије Девчића, морам да кажем да су моја сазнања таква, да та браћа никада ниједан није био ухваћен и да та браћа и један и други живе сада у Ловасу и команда касније била у кући од једног тог брата млађега, један је био изразито висок и јак, а један низак. Тај ниски, то је била његова кућа, био је лимар, живи људи, то он са касете шта је повезао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је помињао у својој одбрани.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Човек повезао, са касете повезао, прича глупости, ја заиста немам шта да кажем на ове лажи.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Били су на економији горе у затвору, били су на економији, као јаје јајету су слични, немој да причаш сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете да изађете, Петроније, довршено.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Какво јаје јајету, човече божји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хтели сте још неко питање?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То спомињање добровољаца 11.-ог и аутобус, да ли зна да је то било други пут када је довео добровољце? Први добровољци су раније отишли и раније чекали у Товарник за напад, а ове друге је довео 11.-ог на готово, они нису учествовали у нападу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То сам рекао у својој одбрани, то сам ја рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али га Ви питате, да ли је оба пута он ишао са добровољцима?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, не.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господинен Деветак, Ви сте у истрази причали да сте око 20. септембра 1991. године обезбедили аутобус са добровољцима СНО да идете до Товарника?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја, дозвољавам да сам то рекао, вероватно јесам ако сте нашли то у спису, али вероватно сам грешио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Грешили сте?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Један једини пут је аутобус, овај, са којим сам ја ишао, а да ли сам 20. септембра, чекајте, 20. септембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је био напад на Товарник?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: 21.-ог или 22.-ог сам ја Вама рекао да сам био тамо са женом, па не верујем да 20. септембра баш уочи тога ишао, а да ли овај је неко обезбеђивао аутобус и за тај превоз, ја то стварно се не сећам. Могуће да смо дали свој допринос, као СДС, као ова странка у Пазови, али не верујем, погрешно сам, вероватно сам мислио на овај, побркао датуме, једноставно, али чињеница да сам ја био у том аутобусу, који је 07. октобра дошао у Товарник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквим сте Ви односима са овим Илијом Кресојевићем?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У најнормалнијим односима и накнадно сам, био је он ту, саслушан је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је саслушан као сведок у истрази код нас у суду, он каже «Љубан је мени рекао и Милану Рендулићу то јутро, идете у претрес воћњака и винограда».

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Мислим да је вршен притисак на тог човека, он је годину дана млађи од мене, никада није завршио осмогодишњу школу, мислим да је догурао до петог разреда, вероватно му је неко рекао, а то сам чуо када сам пролазио, коментарисали су ту вани, он је с неким причао да овај се ја нисам појавио у Ловасу, да он не би био протеран, да би он остао и данас тамо да живи. Мислим да су то разлози због чега он то измишља и лаже, а видеће се да лаже, јер он, стварно сам га ја затекао на, у тој кућици на месту код, на улазу на малу капију у задрузи, био је на расподели тај дан, уредно дошао на посао, као и Милан овај Рендулић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите, пошто сте чекали стрпљиво да дођете на ред.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, ја Вам захваљујем, ако прекидам, ја бих то оставио за сутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта, већ четврти дан да посветимо овом оптуженом, трајаће ово, а Ви ако сада имате до краја да кажете.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Отприлике, како планирате Ви, како сте планирали да радимо, да знам да ли да питам или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сутра кренемо да Миланом Девчићем.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да завршимо са њим, хвала. Па, ево ја ако може мој брањеник да одговори на неко питање, поставио бих, ако има проблем здравствене природе, онда би се при крају обратио и замолио две ствари. Једна се тиче мог брањеника, а једна, а друга мене као његовог браниоца. Да почнемо од ове бенигне ствари. Ја молим уз претходно извињење, што сте морали да интервенишете, како сте интервенисали, овај, уз велико извињење, овај, што сам упао без Ваше дозволе, молим веће да размотри још једном ову Вашу одлуку и да промени Ваш став око ових жутих картона, опомене и тако даље, јер није ми била намера заиста да повредим ни Вас као председницу већа, ни веће, ни суд, али знате, ја јесам по службеној дужности овде, али свеједно, моја функција као браниоца је да у сваком тренутку штитим интерес мог брањеника, нема везе у којој функцији, изабраног или постављеног. Дакле, то не значи ако сам постављен да могу ћутке да пређем преко сваке примедбе када је реч о повреди поступка онако како ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам исто Вас замолила да Ви мене не прекидате. Ви мене не морате.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате мене да поштујете.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Напротив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ово место на коме ја седим, морате да поштујете.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, напротив, немате разлога да имате анимозитет некакав према мени, напротив, ја нисам тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја немам анимозитет према Вама, али једноставно, оног момента када ја Вашем клијенту постављам питања, Ви не смете да се укључујете, јер није дозвољено, Ви на тај начин сугеришете њему да ту или не треба да одговори или нешто друго.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви сте потпуно у праву, али ја немам, ја подигнем руку, а Ви ме не видите и просто је то моја интервенција била, јер мислим да је питање било сугестивно. А како да ја дам примедбе, када он одговори, дакле, то је суштина. То је једна ствар, друга ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, сва срећа, постоје ови транскрипти и све улази у транскрипт, све се види.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јесте, али се у транскрипту не види моја рука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је питано, ја често толеришем и вас адвокате, питања су врло онако, има ту доста и одговора, али ајде да

не правимо, да не увеличавамо транскрипт, да то све не куцамо на сто страна.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да, да. Ја не желим овом приликом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Колега Крстићу, не морате више да се извињавате, дајте кратко поставите питање.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Суђење за пет минута почиње.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево уз једну примедбу, поставићу само једно питање. Јуче је мој брањеник споменуо неке људе, који су насељавани у селу Ловас, па чини ми се да је споменуо неке Забрдац Бранка и Забрдац и тако даље и тако даље, ја бих ако ми дозволите, дао на увид ову службену белешку која је направљена од овлашћених лица, где су сва та имена тих грађана новопридошлих, па само да питам, да ли је на њих мислио или на неке друге? Не знам да ли то у списима има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, нема, али ова службена белешка не може да се користи као доказ, то је милиција саставила.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Браво и ја се потпуно слажем с Вама. Е сада Вас зато и питам, уз оптужницу тужилац је доставио ову фотокопију, коју сте Ви данас користили, питајући мог клијента, зато је и избио тај инцидент, ако то могу тако да кажем. Ја Вас питам, односно питам мог брањеника, а Ви слушате, да ли постоји оригинал овог у списима, када сте Ви то добили, односно, када је и да ли је мој брањеник добио и прочитао ово пре него што је одговарао на Ваша питања, уз једну констатацију, ја сам јуче предао писмени предлог, на Вашу сугестију и Ваш налог, да се неки документи доказни приложени, између осталог и ова фотокопија, изузму из списка, Ви о томе нисте одлучили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесмо, одлучили смо, нисте слушали. Веће има овлашћење до краја претреса на основу чл.337. став 3 ЗКП-а.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да одлучује о издвајању. Ја могу да сачекам и крај доказног поступка, па да нешто издвојим, а оно што смо предочавали, да не узимамо у обзир.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али у међувремену, а зашто да радимо, ако нешто се не узима у обзир, то је моја интервенција била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате питање за Вашег клијента?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја питам само, да ли можемо ми браниоци да извршимо увид у оригинал овог списка, да ли Ви поседујете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ту је тужилац, нека нам се изјасни, ја исто нисам била добила тај документ.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тај знам податак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сам видела у оптужници предлог да се читају ти записници, ја сам тражила од Тужилаштва да ми то достави.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Зато што би предложили овог за сведока, овог записничара, ја не видим, нечитко је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али Ваш је клијент овде у судници тај доказ потврдно рекао, да је био на састанку, да је то говорио, да је он уписао и тако даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, рекао је да је нечитко и да није добро прочитао, зашто сам интервенисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Учинио неспорним ово што Ви сада оспоравате.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Није, није тако, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево нека се изјасни, да ли је тако или није. Не мора да постоји оригинал.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Како не мора оригинал, мора оверено да буде бар, ако ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мора да постоји оригинал.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, онда ми можемо да подметнемо тако. Знате оног пуковника наводно што је писао, а то је, ми ћемо кроз даљи поступак да докажемо да је то фабриковао овај генерал Васиљевић, да је он писао, зато има Деветака у оним извештајима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имамо ли још нешто. Сада морамо да напуштамо, колегиница има суђење.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само остајем при оном предлогу да одлучите или ћемо га поновити сутра, нема никаквих проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли радимо сутра?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Око, ако радимо сутра, онда сутра, предлог за пуштање из притвора и омогућавање лечења на ВМА:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо сутра смо ту, настављамо.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА и биће настављен дана:

**24. априла 2008. године
са почетком у 9,30 часова.**

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА